

**A Legfelsőbb Bíróság
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2010. november 29.
I. évfolyam 6. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK **2**

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK	2
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	2
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	2
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	2
POLGÁRI ÜGYSZAK	4
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	5
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK	12
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	12
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	12
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	13
POLGÁRI ÜGYSZAK	14
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	14
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG UNIÓS JOGI TÁRGYÚ ÍTÉLETEI	17
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	17
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	17
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	17
POLGÁRI ÜGYSZAK	17
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	18

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK **22**

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	22
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	22
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	29
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	29
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	30
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	30
POLGÁRI ÜGYSZAK	30
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	30

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem terjesztettek elő ilyen tárgyú kérelmet.

Gazdasági ügyszak

A Tribunale Ordinario di Prato (Olaszország) által 2010. augusztus 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-413/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Összeegyeztethető-e az Európai Közösséget létrehozó szerződés 43. és 49. cikkével a 2000. december 23-i 388. sz. törvény 37. cikkének (4) és (5) bekezdésével módosított 401/89. sz. törvény 4. cikke és a 773/31. sz. Regio Decreto 88. cikke, a 223/06. sz. d.l. 38. cikke, valamint az Európai Közösségek Hivatalos Lapjában 2006. augusztus 30-án közzétett szerződéstervezet 23. cikke?

Munkaügyi ügyszak

1. A Landesarbeitsgericht Köln (Németország) által 2010. június 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-312/10. sz. ügy), (C-313/10. sz. ügy)¹

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Első kérdés

a) Összeegyeztethető-e az 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében foglalt, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának értelmével és céljával, hogy ha annak jogi vizsgálata során, hogy egyedi esetekben egy határozott idejű megújításról szóló szerződés indokolható-e a keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontja értelmében vett objektív okokkal, kizárólag az e megújításról szóló szerződés megkötésének időpontjában fennálló körülményeket veszik figyelembe, tekintet nélkül arra, hogy hány határozott idejű szerződés előzte meg ezt a szerződést, vagy

b) megköveteli-e a keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontja a) alpontjának a visszaélésszerű láncmunkaszerződések megakadályozásában rejlő értelme és célja, hogy annál szigorúbb feltételeket támasszanak az „objektív okkal” szemben, minél több egymást követő határozott idejű munkaszerződés előzte meg a jelen vizsgálat tárgyát képező szerződést, illetve minél hosszabb volt az az időszak, amely alatt az érintett munkavállalót előzőleg több egymást követő határozott idejű szerződés alapján foglalkoztatták?

Második kérdés

Ellentétes-e a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontjával egy olyan nemzeti jogi rendelkezés alkalmazása, mint a TzBfG (a részmunkaidős és a határozott idejű foglalkoztatásról szóló német törvény) 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja, amely az egymást követő határozott idejű munkaszerződéseket csak a közszolgálatban indokolja azzal az „objektív okkal”, hogy a munkavállalót határozott ideig tartó munkára szánt költségvetési forrásból javadalmazzák, míg a magánszektor munkáltatói esetében az ilyen gazdasági okokat nem ismerik el „objektív okként”?

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

Harmadik kérdés

a) Összhangban áll-e a második kérdésben említett, határozott időtartamra vonatkozó rendelkezés (jelen esetben a TzBfG 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja) a keretmegállapodással akkor, ha az a költségvetési jogi szabály, amelyre a TzBfG 14. §-a (1) bekezdése második mondatának 7. pontja hivatkozik, kellő pontossággal meghatározza a határozott idő kikötésének célját, amely elsősorban a szóban forgó tevékenységtől és gyakorlásának feltételeitől függ (lásd a Bíróság C-212/04. sz. Adelener-ügyben 2006. július 4-én hozott ítélete összefoglalásának 2. pontját)?

Ha a harmadik kérdés a) pontjában foglalt kérdésre igenlő válasz adandó:

b) Ilyen kellően pontos célnak tekinthető-e az, ha a költségvetési törvény — mint jelen esetben a 2004/05. HG NRW (Nordrhein-Westfalen tartomány 2004/05-ös évre vonatkozó költségvetési törvénye) 7. §-ának (3) bekezdése — pusztán azt rögzíti, hogy a költségvetési forrásokat a „kisegítő munkaerőként” végzett határozott idejű tevékenységre kell fordítani?

Ha a harmadik kérdés b) pontjában foglalt kérdésre igenlő válasz adandó:

c) Arra az esetre is vonatkozik-e ez, ha a „kisegítő munkaerő” által végzett tevékenység alatt ebben az értelemben nemcsak azt a tevékenységet kell érteni, amelyet vagy az átmenetileg megnövekedett munkamennyiség ellátására fordítanak, vagy amellyel az átmenetileg kieső állandó munkaerő-állományt helyettesítik, hanem a „kisegítő munkaerő” fogalmát már az az eset is kimeríti, amikor a munkavállalót abból a költségvetési forrásból díjazták, amely az ugyanazon a munkahelyen dolgozó állandó munkaerő-állomány átmeneti kiesésével szabadult fel, jóllehet a „kisegítő munkaerő” a munkáltató folyamatosan jelentkező tartós szükségletét kielégítő és a kieső állandó munkaerő-állomány tevékenységével tartalmi kapcsolatban nem álló tevékenységet végez, vagy

d) a „kisegítő munkaerő” fogalmának a harmadik kérdés c) pontjában foglalt kérdésben ismertetett értelmezése ellentmond a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás visszaélészerű lánc-munkaszerződések megakadályozásában rejlő értelmének és céljának, illetve az Angelidaki-ügyben felállított azon alapelvnek (a Bíróság C-378/07-C-380/07. sz. egyesített ügyekben 2009. április 23-án hozott ítélete összefoglalásának 2. pontja), mely szerint a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontjával ellentétes, ha valamely nemzeti szabályozást oly módon alkalmaznak, „hogy a közszektorban az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések megújítása az említett szakasz értelmében vett »objektív okokkal« igazoltnak tekintendő csupán azért, mert e szerződések olyan jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyek megengedik azok megújítását bizonyos átmeneti szükségletek kielégítése céljából, valójában azonban az említett szükségletek állandóak és tartósak”?

Negyedik kérdés

Megsérti-e a tagállam a határozott idejű munkaszerződésekről szóló keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontját, ha az 1999/70/EK irányelvet a nemzeti jogba átültető törvényben általánosságban az egész közszolgálat vonatkozásában a határozott idő megállapítására vonatkozó — a második kérdésben ismertetetthez hasonló — olyan költségvetési jogi okot vezet be, amely a nemzeti jogban hasonló formában a 1999/70/EK irányelv elfogadása előtt csak a közszolgálat egy kisebb részterülete (a felsőfokú oktatás) vonatkozásában létezett? Azzal az eredménnyel jár-e az ilyen jogsértés, hogy a nemzeti rendelkezés a továbbiakban nem alkalmazható?

2. A Supreme Court of the United Kingdom (Egyesült Királyság) által 2010. augusztus 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-393/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A nemzeti jogra hárul-e annak meghatározása, hogy a bírói kar mint egész tagjai a Keretmegállapodás 2. szakasza 1. bekezdésének hatálya alá tartozó olyan munkavállalóknak minősülnek-e vagy sem, akik munkaszerződéssel vagy munkavisztonnyal rendelkeznek, vagy létezik olyan közösségi szabály, amely alapján ezt a kérdést el kell dönteni?

2. Amennyiben a bírói kar mint egész tagjai olyan, a Keretmegállapodás 2. szakasza 1. bekezdésének hatálya alá tartozó munkavállalók, akik munkaszerződéssel vagy munkavisztonnyal rendelkeznek, megengedhető-e, hogy a nemzeti jog hátrányosan megkülönböztesse a) a teljes munkaidőben és a részmunkaidőben foglalkoztatott bírákat vagy b) a különböző fajtájú részmunkaidőben foglalkoztatott bírákat a nyugdíjradék biztosítása tekintetében?

1. A Landesgericht Innsbruck (Ausztria) által 2010. június 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-293/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a 87/344/EGK irányelv 4. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes a Versicherungsvertragsgesetz (a biztosítási szerződésekről szóló osztrák törvény, a továbbiakban: VersVG) 158k. §-ának (2) bekezdése, illetve az azon alapuló, a jogvédelmi biztosítást nyújtó biztosító általános biztosítási feltételeiben foglalt kikötés, amely szerint a biztosítási szerződésben kiköthető, hogy a biztosított bírósági vagy közigazgatási eljárásban történő képviselőre csak olyan képviselőre hivatásszerűen jogosult személyeket választhat, akik a lefolytatandó bírósági vagy közigazgatási eljárásra első fokon illetékességgel rendelkező bíróság vagy közigazgatási hatóság székhelyén rendelkeznek irodával?

2. Audiencia Provincial de Oviedo (Spanyolország) által 2010. július 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-352/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Megszorítóan kell-e értelmezni az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1985. december 20-i 85/557/EGK tanácsi irányelv 3. cikke (2) bekezdésének d) pontját, amelynek hatálya következképpen nem terjed ki azokra az üzlethelyiségen kívül kötött szerződésekre, amelyek havonta esedékes, különböző arányok szerint állandó vagy változó hozamú befektetésekre, illetve a szerződő társaság pénzügyi befektetési termékeibe befektetendő biztosítási díj megfizetéséért cserébe életbiztosítást kínálnak?

3. A Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgium) által 2010. július 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-360/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

„A 2001/29 és a 2004/48 irányelvek, összefüggésben értelmezve a 95/46, 2000/31 és 2002/58 irányelvekkel, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 8. és 10. cikkére való figyelemmel megengedik-e a tagállamoknak, hogy felhatalmazzák az alapeljárásban eljáró nemzeti bíróságot arra, hogy a tárhelyszolgáltatót arra kötelezze, hogy teljes ügyfélköre vonatkozásában in abstracto és megelőző jelleggel, kizárólag saját költségére és időbeli korlátozás nélkül a szerverein található olyan zeneművet, filmet vagy audiovizuális alkotást tartalmazó elektronikus állományok felderítésére tekintettel, amelyekre nézve a SABAM állítása szerint jogokkal rendelkezik, az e szervereken tárolt információ túlnyomó részét szűrő rendszert működtessen, majd blokkolja ezen állományok cseréjét, pusztán a következő jogszabályi rendelkezés alapján: »Emellett [a nemzeti bíróság] eltilthatja a jogsértő magatartástól azokat a közvetítőket, akiknek szolgáltatásait harmadik személy a szerzői vagy szomszédos jogok megsértése céljából veszi igénybe«?»

4. A Tribunal Judicial de Póvoa de Lanhoso (Portugália) által 2010. július 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-363/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Járművek olyan ütközése esetén, amikor az egyik járművezető halálával járó balesetet illetően egyik járművezetőt sem terheli vétkesség, ellentétes-e a közösségi joggal, konkrétan a 72/166/EGK első irányelv 3. cikkének (1) bekezdésével, a 84/5/EGK második irányelv 2. cikkének (1) bekezdésével és a 90/232/EGK harmadik irányelv 1. cikkével — e rendelkezéseknek a Bíróság által eddig adott értelmezése alapján — a veszélyes üzemből eredő felelősség megosztásáról való rendelkezés lehetősége (a Código Civil 506. cikkének (1) és (2) bekezdése), amely közvetlenül visszatükröződik a

jogosult személyeknek — vagyis az áldozat szüleinek — járó kártérítés összegében, és ezen összeg egyenlő arányban történő csökkentését eredményezi?

Közigazgatási ügyszak

1. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-323/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Teljesen (= maradéktalanul) ki kell-e zsigeregni a 0207 12 90 vámtarifa-alszám alá tartozó hasított testet azzal, hogy tarifális jogi szempontból hátrányos, ha a gépi zsigerelési eljárást követően például a belek vagy a légcső egy része még a hasított testhez tapad?

2. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az jellemzi-e a 0207 12 90 9990 termékkód értelmében vett „szabálytalan összetételt”, hogy a hasított testhez az ott megjelölt belsőségek közül — egyesével vagy többszörösen — összesen legfeljebb 4 adható hozzá?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: azokat a hasított testeket is felöleli-e a 0207 12 10 vámtarifa-alszám, amelyekhez az e vámtarifa-alszámban említett belsőségeket többszörösen adják hozzá?

3. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-325/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Maradéktalanul meg kell-e tisztítani a Kombinált Nomenklátúra 0207 12 10 vámtarifa-alszáma alá tartozó csirkéket, vagy a gépi tisztítási eljárást követően a hasított testhez még néhány kis evezőtoll, toll, tollvég és pihe is tapadhat?

4. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-326/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Akkor is a közös piacszerzés visszatérítési céljából használt nomenklátúra 0207 12 90 9990 kódja alá tartozik-e a hasított baromfitest, ha az e termékkód szerint megengedett belsőséghez a baromfi valamely nem megengedett része tapad?

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: azon kérdés vámhivatali vizsgálata során, hogy az exportált termékek megfelelnek-e a közös piacszerzés visszatérítési céljából használt nomenklátúra kiviteli nyilatkozatban feltüntetett kódjának, kell-e tőrésért biztosítani olyan értelemben, hogy egy úgynevezett kiugró eset nem befolyásolja hátrányosan a visszatérítést?

5. A Curtea de apel Craiova (Románia) által 2010. július 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-335/10. sz. ügy), (C-377/10. sz. ügy)²

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az EUMSZ 110. cikk (korábban EK 90. cikk) első bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az tiltja valamely tagállam számára, hogy a 218/2008. sz. sürgősségi kormányrendelettel módosított

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

50/2008. sz. sürgősségi kormányrendelet által szabályozott környezetszennyezési adóéhoz hasonló jellemzőkkel rendelkező adót vezessen be, amely alól mentesülnek az M1 kategóriájú, Euro 4 környezetszennyezési osztályba tartozó olyan gépjárművek, amelyek hengerűrtartalma nem haladja meg a 2.000 köbcéntimétert, valamint minden olyan N1 kategóriájú, Euro 4 környezetszennyezési osztályba tartozó gépjármű, amelyet első alkalommal Romániában vagy az Európai Unió más tagállamában vettek nyilvántartásba a 2008. december 15. és 2009. december 31. közötti időszakban, amely adót ugyanakkor alkalmazni kell más tagállamból származó, hasonló vagy versenyhelyzetben lévő, 2008. december 15-ét megelőzően nyilvántartásba vett, használt gépjárművek tekintetében, és egy ilyen adó a más tagállamokból származó árukra kivetett olyan belső adónak tekinthető-e, amely közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít meg a nemzeti termékek adóztatásához képest az új gépjárművek nemzeti termelésének védelme céljából?

2. Az EUMSZ 110. cikk (korábban EK 90. cikk) első bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az tiltja valamely tagállam számára, hogy a 218/2008. sz. sürgősségi kormányrendelettel módosított 50/2008. sz. sürgősségi kormányrendelet által szabályozott környezetszennyezési adóéhoz hasonló jellemzőkkel rendelkező adót vezessen be, amely alól mentesülnek az M1 kategóriájú, Euro 4 környezetszennyezési osztályba tartozó olyan gépjárművek, amelyek hengerűrtartalma nem haladja meg a 2 000 köbcéntimétert, valamint minden olyan N1 kategóriájú, Euro 4 környezetszennyezési osztályba tartozó gépjármű, amelyet első alkalommal Romániában vagy az Európai Unió más tagállamában vettek nyilvántartásba a 2008. december 15. és 2009. december 31. közötti időszakban, amely adót ugyanakkor alkalmazni kell a jelzett műszaki jellemzőktől eltérő műszaki jellemzőkkel rendelkező, ugyanazon időszak folyamán más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművek tekintetében, és egy ilyen adó a más tagállamokból származó árukra kivetett olyan belső adónak tekinthető-e, amely közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít meg a nemzeti termékek adóztatásához képest az új gépjárművek nemzeti termelésének védelme céljából?

6. A Curtea de apel Craiova (Románia) által 2010. július 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-336/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az EUMSZ 110. cikk (korábban EK 90. cikk) első bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az tiltja valamely tagállam számára, hogy az 50/2008. sz. sürgősségi kormányrendelet által szabályozott környezetszennyezési adóéhoz hasonló jellemzőkkel rendelkező adót vezessen be, amely kormányrendelet értelmében a korábbiakban az Európai Unió más tagállamában nyilvántartásba vett és importált, használt gépjárművek Romániában történő nyilvántartásba vételéhez környezetszennyezési adót kell megfizetni, amely adót ugyanakkor nem kell alkalmazni a Romániában már nyilvántartásba vett, használt gépjárművek újbóli eladása, ezzel újbóli nyilvántartásba vétele alkalmával, és tekinthető-e az említett adó olyan, a más tagállamokból származó árukra kivetett belső adónak, amely közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít meg a nemzeti termékek adóztatásához képest?

7. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2010. július 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-351/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendelettel módosított 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendelete) 555. cikke (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezett 558. cikkének (1) bekezdését, hogy a szállítóeszköz belső forgalomban történő, meg nem engedett használata már a berakodásakor és a szállítás megkezdésekor megvalósul, ha a kereskedelmi célra felhasznált jármű tekintetében két tagállam közötti belső forgalomra vonatkozó engedélyt adtak ki, amelyek egyikében a berakodás történik, a rendeltetési hely (a kirakodás tervezett helye) azonban e két tagállamtól eltérő másik tagállamban van, és e másik tagállam vonatkozásában nem adtak ki engedélyt?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni az 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex) 215. cikkével összefüggésben értelmezett

204. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy ebben az esetben a vámtartozás a berakodás helye szerinti tagállamban keletkezik, és ez a tagállam illetékes a behozatali vámok beszedésére, jóllehet csak a kirakodásnál derül ki, hogy a szállítás olyan tagállamba történt, amelynek vonatkozásában nem adtak ki a belső forgalomra vonatkozó engedélyt?

3. Ezenfelül az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 61. cikkét, hogy az adott tényállás mellett a behozatalra a berakodás helye szerinti tagállamban kerül sor, és ez a tagállam illetékes a behozatalt terhelő forgalmi adó beszedésére, jóllehet csak a kirakodásnál derül ki, hogy a szállítás olyan tagállamba történt, amelynek vonatkozásában nem adtak ki a belső forgalomra vonatkozó engedélyt?

8. A Conseil d'État (Belgium) által 2010. július 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-361/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az olyan nemzeti rendelkezések, mint a bizonyos régi, munkahelyi elektromos létesítményekre vonatkozó minimális biztonsági követelményekről szóló, 2008. június 2-i királyi rendelet 8-13. cikke, amelyek a munkavállalók biztonságának biztosítása érdekében követelményeket írnak elő az elektromos létesítmények létrehozására, az elektromos eszközök gyártására és ezen eszközök biztonságára vonatkozóan, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikkének 11. pontja értelmében vett olyan műszaki szabályoknak minősülnek-e, amelyek tervezeteit ugyanezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében be kell jelenteni?

2. Az olyan nemzeti rendelkezések, mint a fent hivatkozott 2008. június 2-i királyi rendelet 8-13. cikke, a fent hivatkozott 98/34/EK irányelv 1. cikkének vége értelmében olyan intézkedéseknek minősülnek-e, amelyeket a tagállamok a termékeket használó személyek, különösen a munkavállalók védelme szempontjából szükségesnek ítélnék, és amelyek nincsenek hatással a termékekre?

9. A Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2010. július 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-372/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A nemzeti bíróságnak a 69/335/EGK irányelv 7. cikke (1) bekezdésének értelmezése során figyelembe kell-e vennie a módosító irányelvek, különösen a 73/79/EGK irányelv és a 73/80/EGK irányelv rendelkezéseit annak ellenére, hogy ezek az irányelvek már nem voltak hatályosak a Lengyel Köztársaság Európai Unióhoz csatlakozása időpontjában?

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: A tőkeemelésre elkülönített eszközök 5. cikk (3) bekezdésének első francia bekezdésében meghatározott kivétele a tőkeilleték felszámítása alapjául szolgáló összegből kizárólag azon társaság eszközeit jelenti, akinél tőkeemelést hajtanak végre?

10. Az Unabhängiger Verwaltungssenat Wien (Ausztria) által 2010. július 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-381/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 852/2004/EK rendelet II. melléklete I. fejezetének (4) bekezdésében foglalt előírást, amely szerint „kellő számú és kézmosásra kialakított mosdókagylónak kell rendelkezésre állnia, és a kézmosásra szolgáló mosdókagylókat hideg és meleg folyóvízzel kell üzemeltetni”, hogy a német nyelvi változatban használt „Handwaschbecken” [„kézmosásra kialakított mosdókagyló”] fogalom alatt minden (melegvizes) kézmosási lehetőséget érteni kell, vagy a „Handwaschbecken” fogalma alatt csak olyan mosdókagyló érthető, amely kizárólag kézmosásra szolgál?

2. Milyen szempontok alapján vizsgálendő, hogy teljesül-e a 852/2004/EK rendelet II. melléklete I. fejezetének (4) bekezdésében szabályozott, a szükséges higiénéért vonatkozó — például a „megfelelő

tisztítóanyagokkal és higiénikus kékszárítási lehetőséggel is el kell azokat látni” fordulat útján kifejezésre jutó — előírás? Esetleg úgy kell-e értelmezni a melléklet e rendelkezését, hogy a kékszárító készülék, illetve a vízcsap csak akkor felel meg a higiénia tekintetében a 852/2004/EK rendelet II. melléklete I. fejezetének (4) bekezdése által támasztott követelményeknek, ha e kékszárító készülék, illetve vízcsap anélkül használható, hogy e kékszárító készüléket, illetve vízcsapot kézzel meg kellene érinteni?

11. Az Unabhängiger Verwaltungssenat Wien (Ausztria) által 2010. július 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-382/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Milyen szempontok alapján vizsgálendő, hogy mikor áll fenn a 852/2004/EK rendelet II. melléklete IX. fejezetének (3) bekezdése szerinti emberi fogyasztásra való alkalmatlanság? Már akkor fennáll-e az effajta alkalmatlanság, ha a megvásárlásra felkínált élelmiszert a potenciális vásárló alkalmasint megérintheti, illetve letüsszentheti?
2. Milyen szempontok alapján vizsgálendő, hogy mikor áll fenn a 852/2004/EK rendelet II. melléklete IX. fejezetének (3) bekezdése szerinti egészségre való ártalmasság? Már akkor fennáll-e az effajta egészségre való ártalmasság, ha a megvásárlásra felkínált élelmiszert a potenciális vásárló alkalmasint megérintheti, illetve letüsszentheti?
3. Milyen szempontok alapján vizsgálendő, hogy mikor áll fenn a 852/2004/EK rendelet II. melléklete IX. fejezetének (3) bekezdése szerinti olyan szennyeződés, amelyre tekintettel egy meghatározott élelmiszer fogyasztását már ésszerűtlen elvárni? Már akkor fennáll-e az effajta szennyeződés, ha a megvásárlásra felkínált élelmiszert a potenciális vásárló alkalmasint megérintheti, illetve letüsszentheti?

12. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2010. július 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-385/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Összeegyeztethető-e az első fokon megtámadott utasítás és az abban hivatkozott belső szabályozás (azaz a 2009. május 18-i 4853. sz. belügyminisztériumi utasítás és különösen a 2006. április 2-i 152. sz. törvényerejű rendelet) a közösségi joggal és [az alább] kifejezetten hivatkozott szabályozással; különösen sértik-e az építési termékekről szóló 89/106/EGK irányelvben előírt elveket és szabályokat, amely irányelv semmilyen módon nem ír elő CE-jelölést, sőt, amely (6. cikkének (1) és (2) bekezdésében) azt írja elő, hogy „[a] tagállamok nem akadályozhatják területükön azoknak a termékeknek a szabad mozgását, forgalomba hozatalát és felhasználását, amelyek megfelelnek” az irányelv rendelkezéseinek, valamint hogy „a tagállamok biztosítják, hogy ezeknek a termékeknek a rendeltetésszerű felhasználását ne akadályozzák olyan előírások vagy feltételek, amelyeket monopóliumhelyzetben levő közjogi szervek, vagy közszolgáltatásokat ellátó vállalkozásként, illetve közjogi szervként működő magánjogi szervek szabnak meg”, továbbá hogy „a tagállamok azonban engedélyezik területükön a 4. cikk (2) bekezdésében nem szereplő termékek forgalomba hozatalát abban az esetben, ha ezek megfelelnek a Szerződéssel összhangban levő nemzeti előírásoknak, amíg a II. és III. fejezetben meghatározott európai műszaki előírások másként nem rendelkeznek”?
2. Sérti-e a megtámadott utasítás és az abban hivatkozott belső szabályozás különösen az EK-Szerződés 28–31. cikkét, amely cikkek tiltják a behozatalra vonatkozó korlátozásokat és az azokkal azonos hatású intézkedéseket; sértik-e azokat különösen amiatt, hogy — mint a jelen esetben — a valamely másik tagállamból származó termék forgalmazásának műszaki feltételtől, azaz CE-jelölés elhelyezésétől való függővé tétele — amely jelölés elhelyezése kizárólag megfelelő, harmonizált szabvány megléte esetén volna lehetséges és jogszerű — megakadályozza a szóban forgó terméknek az olasz állam területére történő behozatalát és ottani értékesítését, az EK-Szerződés és a közösségi jog hivatkozott rendelkezéseiben rögzített azon elvekkel ellentétben, amelyek biztosítják a szabadságot és a versenyt, mivel e rendelkezések a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, az egyenlő bánásmódot, az átláthatóságot, az arányosságot és az egyes vállalkozások jogainak tiszteletben tartását biztosítani képes elvek alkalmazását írják elő?

3. A közösségi jogból származó jogszabályi keretnek — amelynek célja a tényleges verseny biztosítása abban az ágazatban is, amelybe a szóban forgó jogvita illeszkedik — nem kellett volna-e a fent említett utasításban és a 152/2006. sz. törvényerejű rendeletben szereplő jogszabályi intézkedések elfogadásának elkerülésére köteleznie a nemzeti jogalkotót és közigazgatást?

4. Végül az ágazatban a pluralizmus és a verseny közösségi jog által előírt védelmét biztosítja-e a fent meghatározott korlátozásokat előíró és megkövetelő olyan nemzeti szabályozás, mint a 152/2006. sz. törvényerejű rendelet (különösen annak 285. cikke, valamint IX. melléklete II. részének 2.7. és 3.4. pontja)?

13. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. augusztus 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-392/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Teljesül-e a differenciált visszatérítés nyújtásának a mezőgazdasági termékek után járó export-visszatérítési rendszer alkalmazása közös részletes szabályainak megállapításáról szóló, 1999. április 15-i 800/1999/EK bizottsági rendelet 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében szabályozott feltétele, azaz a behozatali vámalakiságok elvégzése, ha a termék a rendeltetési hely szerinti harmadik országban aktív feldolgozási eljárás alá vonást követően a behozatali vám beszedése nélkül a többször módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 24. cikke értelmében vett lényeges feldolgozáson vagy megmunkáláson megy keresztül, és az e feldolgozásból vagy megmunkálásából származó terméket egy harmadik országba exportálják?

14. A Conseil d'État (Franciaország) által 2010. augusztus 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-402/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A vámraktározási eljárás alá vont termékekre vagy árukra vonatkozó raktárnyilvántartás vezetésének a közösségi vámszabályozás alapján a vámraktár üzemeltetőjét terhelő kötelezettségek megsértésével történő elmulasztása elegendő-e ahhoz, hogy a termékeit vagy áruit e vámraktárban elhelyező exportőrt megfosszák azon jogától, hogy az export-visszatérítési rendszerről szóló, 1987. november 27-i 3665/87/EGK bizottsági rendelet és a mezőgazdasági termékekre vonatkozó export-visszatérítés előzetes kifizetéséről szóló, 1980. március 4-i 565/80/EGK tanácsi rendelet együttesen alkalmazott rendelkezései értelmében előírt előzetes kifizetésben részesüljön?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetében ez milyen következményekkel jár a jogosult részére kifizetett összegek vonatkozásában?

Különösen:

a) amennyiben megállapításra kerül, hogy az árukat ténylegesen exportálták, úgy tekinthető-e, hogy az ezen exportok után járó visszatérítés összegét — egészben vagy részben — jóváhagyták az exportőr számára? Ez utóbbi esetben pedig azt a visszatérítési mértéket kell alkalmazni, amelyet az export-visszatérítés előzetes kifizetésére vonatkozó szabályozás alapján előre meghatároztak, vagy azt, amely a tényleges exportálás napján alkalmazandó, és ezt az előre meghatározott mérték erejéig-e vagy sem?

b) a kifizetett összegek teljes vagy részleges visszafizetése esetén a jogalap nélkül kifizetett és visszafizetendő összeget az export-visszatérítési rendszerről szóló, 1987. november 27-i 3665/87/EGK bizottsági rendelet 33. cikke alapján növelni kell-e az e rendelkezésben előírt büntető kamattal, annak ellenére, hogy a raktárnyilvántartás vezetésének kötelezettsége a vámraktár üzemeltetőjét terheli, amennyiben — mint a jelen esetben — a vámraktár C típusú magán-vámraktár, amelynek üzemeltetője maga a mezőgazdasági áruk exportőre?

15. Az Amtsgericht Bruchsal (Németország) által 2010. augusztus 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-405/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a hulladékszállításról szóló, 2006. június 14-i 1013/2006/EK rendeletnek a hulladék-kiviteli eljárásról szóló, 2007. november 29-i 1418/2007/EK rendelettel összefüggésben értelmezett 37. cikkében foglalt szabályozást, hogy tilos a veszélyes hulladékok határon keresztüli szállításának ellenőrzéséről és ártalmatlanításáról szóló, 1989. március 22-i bázeli egyezmény IX. mellékletének B 1120 hulladékcsoportjába tartozó hulladék Libanonba történő kivitele?

16. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2010. augusztus 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-409/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Összhangban áll-e az egyrészt az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok, másrészt az Európai Közösség között létrejött partnerségi megállapodáshoz csatolt, a „származó termék” fogalmának meghatározásáról és a közigazgatási együttműködés módszereiről szóló 1. jegyzőkönyv 32. cikkével, ha az Európai Bizottság a származási igazolás utólagos ellenőrzését az exportáló országban lényegében — még ha az ottani hatóságok támogatásával is — maga végzi, és az e rendelkezés értelmében vett vizsgálati eredményről van-e szó, ha a Bizottság ily módon nyert vizsgálati eredményeiről jegyzőkönyv készül, amelyet az exportáló ország kormányának képviselője is aláír?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2. Hivatkozhat-e a kötelezett a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának második és harmadik bekezdésére történő hivatkozás mellett a bizalomvédelemre az alapeljárásbelivel egyező olyan esetben, amelyben a preferenciális elbánásra vonatkozóan az exportáló ország által egy meghatározott időszakban kiállított igazolásokat semmisnek nyilvánították, mert az áruk eredete az utólagos ellenőrzés alapján nem volt megállapítható, mindazonáltal nem zárható ki, hogy az exportált áruk némelyike teljesítette a származási feltételeket, arra utalva, hogy az esetében benyújtott preferenciális elbánásra vonatkozó igazolások alkalmasint helyesek voltak, és így az exportőr által szolgáltatott adatok helyes feltüntetésén alapultak?

17. A Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Egyesült Királyság) által 2010. augusztus 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-411/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke és/vagy az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 51. cikke értelmében az uniós jog hatálya alá tartozik-e valamely tagállamnak a 343/2003 tanácsi rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 3. cikkének (2) bekezdése alapján arról hozott határozata, hogy megvizsgál-e egy olyan menedékjog iránti kérelmet, amelynek megvizsgálásáért a Rendelet III. fejezetében szereplő feltételek alapján nem felelős?

Az 1. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

2. A tagállam teljesíti-e az alapvető uniós jogok (beleértve a Charta 1., 4., 18. cikkében, 19. cikkének (2) bekezdésében és 47. cikkében szereplő jogokat is) tiszteletben tartására irányuló kötelezettségét, amennyiben abba a tagállamba küldi a menedékkérőt, amelyet a 3. cikk (1) bekezdése a Rendelet III. fejezetében szereplő feltételekkel összhangban felelős államként jelöl ki (a továbbiakban: Felelős Állam), tekintet nélkül a Felelős Államban fennálló helyzetre?

3. Különösen, kizárja-e az alapvető uniós jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége annak a megdönthetetlen vélelemnek az alkalmazását, mely szerint a Felelős Állam tiszteletben fogja tartani (i) a kérelmező uniós jogon alapuló alapvető jogait; és/vagy (ii) a 2003/9/EK irányelv (a továbbiakban: befogadási irányelv), a 2004/83/EK irányelv (a továbbiakban: elismerési irányelv) és/vagy a 2005/85/EK irányelv (a továbbiakban: eljárási irányelv) (a továbbiakban együtt: Irányelvek) által előírt minimumszabályokat?

4. Másodlagosan, a tagállam az uniós jog alapján köteles-e, és ha igen, milyen körülmények között köteles, a Rendelet 3. cikkének (2) bekezdése szerint megvizsgálni egy kérelmet és felelősséget vállalni azért, amennyiben a Felelős Államnak való átadás esetén a kérelmezőt alapvető jogainak megsértése fenyegeti, különösen a Charta 1., 4., 18. cikkében, 19. cikkének (2) bekezdésében, és/vagy 47. cikkében szereplő jogok tekintetében, és/vagy fennáll a veszély, hogy rá nézve nem fogják alkalmazni az Irányelvek által előírt minimumszabályokat?

5. Szélesebb körű-e az azon személyek számára biztosított védelem hatálya, akikre a Rendeletet az uniós jog általános elvei, és különösen a Charta 1., 18. és 47. cikkében szereplő jogok alapján kell alkalmazni, mint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 3. cikke által biztosított védelem?

6. Összeegyeztethető-e a Charta 47. cikkében szereplő jogokkal a nemzeti jog valamely olyan rendelkezése, amely arra kötelezi a bíróságot, hogy annak megítélése során, hogy valamely személy a Rendelet alapján jogszerűen kiutasítható-e egy másik tagállamba, úgy kezelje ezt a tagállamot, mint olyan államot, amelyből nem küldik tovább a szóban forgó személyt az 1951. évi Egyezmény, valamint a 1967. évi, a menekültek jogállásáról szóló jegyzőkönyv szerinti jogainak megsértésével másik államba?

7. Amennyiben az előző kérdések az Egyesült Királyság kötelezettségei kapcsán merülnek fel, a Charta Lengyelországra és az Egyesült Királyságra történő alkalmazásáról szóló (30.) jegyzőkönyv figyelembevétele befolyásolja-e a 2-6. kérdésre adott válaszokat?

18. A Corte Suprema di Cassazione (Olaszország) által 2010. augusztus 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-417/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A joggal való visszaélés tilalmának elve az adóügy területén, amint az a C-255/02. sz. Halifax és társai ügyben és a C-425/06. sz. Part Service ügyben hozott ítéletekben meghatározást nyert, csak a harmonizált adók tárgyában és a másodlagos közösségi jogi normák által szabályozott területeken tekinthető a közösségi jog alapelveinek, vagy az az alapvető szabadságokkal való visszaélés lehetséges eseteként kiterjed a nem harmonizált adók, így a közvetlen adók területére is, amennyiben az adóztatás olyan nemzetközi gazdasági ügylethez kapcsolódik, mint amilyen a más tagállamban vagy harmadik államban székhellyel rendelkező társaság részvényei feletti haszonélvezeti jogoknak valamely társaság által történő megszerzése?

2. Az előző kérdésre adott választól függetlenül fennáll-e közösségi érdek a tekintetben, hogy a tagállamok megfelelő intézkedéseket hozzanak a nem harmonizált adók területén az adóelkerülés ellen, valamint ezen érdekekkel ellentétes-e, hogy adóamnesztiát biztosító intézkedés keretében nem alkalmazzák a joggal való visszaélés tilalmának a nemzeti jog szabályaként is elismert elvét, és mindez sérti-e az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkének (3) bekezdését?

3. Az egységes piacot szabályozó elvekből következik-e az, hogy — az adókövetelésről való teljes lemondásban álló rendkívüli intézkedéseken túl — tilos olyan rendkívüli intézkedést hozni az adóügyi jogviták rendezése tárgyában, amelynek alkalmazása időben korlátozott, és mindössze az esedékes adó teljes összegénél jelentősen alacsonyabb részének megfizetéséhez van kötve?

4. A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével és az állami támogatásokra irányadó szabályozással ellentétes-e az adóügyi jogviták rendezésének a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló rendszere?

5. A közösségi jog tényleges érvényesülésének elvével ellentétes-e az olyan, rendkívüli és időben korlátozott hatályú eljárási szabály, amely a jogszerűségi felülvizsgálatot (különösen pedig a közösségi jog helyes értelmezésére és alkalmazására irányuló vizsgálatot) kivonja a végső fokon eljáró bíróság hatásköréből, amelynek kötelessége az érvényességre és értelmezésre irányuló kérdéseket az Európai Unió Bírósága elé terjeszteni előzetes döntéshozatal céljából?

19. A Landgericht Hamburg (Németország) által 2010. augusztus 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-420/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Valamely terméknek a 98/8/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „biocid terméké” történő minősítéséhez a terméknek a károsító szervezetre ennek elpusztítása, elriasztása, ártalmatlanná tétele, tevékenységében történő akadályozása vagy más módon történő korlátozása érdekében gyakorolt közvetlen biológiai vagy kémiai hatására van-e szükség, vagy ehhez már a károsító szervezetre gyakorolt közvetett hatás is elegendő?

2. Amennyiben a Bíróság valamely terméknek a 98/8/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „biocid terméké” történő minősítéséhez már a károsító szervezetre gyakorolt közvetett biológiai vagy kémiai hatást is elegendőnek tekinti: milyen követelményeket kell valamely terméknek a károsító szervezetre gyakorolt közvetett hatásával szemben támasztani ahhoz, hogy e terméket a 98/8/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett biocid terméként lehessen besorolni, vagy bármely közvetett hatás elegendő-e a biocid jelleg megalapozásához?

20. A Corte Suprema di Cassazione (Olaszország) által 2010. augusztus 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-427/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ellentétes-e a tényleges érvényesülés, a hátrányos megkülönböztetés tilalma, valamint az adósemlegesség elveivel a hozzáadottérték-adó területén az olyan nemzeti szabályozás vagy gyakorlat, amely a polgári jog jogalap nélküli gazdagodásra vonatkozó szabályai szerint értelmezi át az átvevőnek/ megbízónak a jogalap nélkül fizetett HÉA visszatérítéséhez való jogát, eltérően az elsődleges adóalanyétól (termékértékesítő/szolgáltató), az előbbi számára az utóbbi tekintetében irányadónál sokkal hosszabb határidő megállapításával, és ily módon abban esetben, ha az előbbi akkor lép fel igényével, amikor az utóbbi tekintetében a határidő már lejárt, az utóbbit úgy kötelezik a visszatérítésre, hogy ő az adóhatóságtól már nem kérhet visszatérítést, és mindezt anélkül, hogy lenne olyan áthidalás biztosítása nélkül, amely alkalmas volna a különböző igazságszolgáltatási szervek előtt indított vagy indítandó eljárások közötti ellentétek és összeütközések megelőzésére?

2. A fenti tényállástól függetlenül, összeegyeztethető-e a fent hivatkozott elvekkel az olyan nemzeti gyakorlat vagy ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé teszi, hogy a termékértékesítőt/szolgáltatót ítélettel visszatérítésre kötelezzék az átvevővel/megbízóval szemben, amikor az előbbi nem nyújtott be visszatérítés iránti keresetet a számára megállapított határidőn belül más bírósághoz, azon ítélkezési gyakorlatban és az ezt követő közigazgatási gyakorlatban bízva, amelyek szerint az ügylet HÉA-köteles volt?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

1. A Bíróság 2010. június 16-i végzése (a Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiuma (Magyarország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — RANI Slovakia s. r. o. kontra Hankook Tire Magyarország Kft. (C-298/09. sz. ügy)

1. Az EK 49–EK 54. cikket nem lehet akként értelmezni, hogy valamely tagállamnak a munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó vállalkozások tevékenységére vonatkozó, e tagállam Európai Unióhoz való csatlakozásának időpontjában hatályos szabályozása mindaddig érvényes marad, amíg az Európai Unió Tanácsa az adott szolgáltatástípus liberalizációja feltételeinek meghatározása céljából nem fogad el programot vagy irányelveket e rendelkezések végrehajtása érdekében.

2. A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek sem a (19) preambulumbekzdését, sem pedig 1. cikkének (4) bekezdését nem lehet akként értelmezni, hogy a tagállam jogosult lenne arra, hogy a munkaerő-kölcsönzési tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező társaságoknak tegye lehetővé, vagy a szóban forgó tevékenység engedélyezését illetően e társaságoknak a más tagállamban letelepedett társaságokhoz képest kedvezőbb bánásmódot biztosítson.

3. Az EK 49–EK 54. cikket akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely a munkaerő-kölcsönzésre irányuló tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező vállalkozásoknak teszi lehetővé.

Munkaügyi ügyszak

1. A Bíróság (második tanács) 2010. június 10-i ítélete (a Corte d'appello di Roma (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) kontra Tiziana Bruno, Massimo Pettini (C-395/08. sz. ügy), Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) kontra Daniela Lotti, Clara Matteucci (C-396/08. sz. ügy)

1. Az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a részmunkaidős foglalkoztatásról kötött keretmegállapodásról szóló, 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelv mellékletét képező, a részmunkaidős foglalkoztatásról szóló keretmegállapodás 4. szakaszát az öregségi nyugdíjak vonatkozásában akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a vertikális- ciklikus részmunkaidőben foglalkoztatott munkavállalók esetében kizárja a nem munkavégzéssel töltött időszakokat az ilyen nyugdíjra való jogosultság megszerzéséhez előírt szolgálati idő számítása során, kivéve ha ezen eltérő bánásmód objektív alapon igazolható.

2. Abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság arra a következtetésre jut, hogy az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás nem egyeztethető össze a 97/81 irányelv mellékletét képező, a részmunkaidős foglalkoztatásról szóló keretmegállapodás 4. szakaszával, a keretmegállapodás 1. szakaszát, valamint 5. szakaszának (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy azokkal ugyancsak ellentétes egy ilyen szabályozás.

2. A Bíróság 2010. június 16-i végzése (a Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiuma (Magyarország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — RANI Slovakia s. r. o. kontra Hankook Tire Magyarország Kft. (C-298/09. sz. ügy)

1. Az EK 49–EK 54. cikket nem lehet akként értelmezni, hogy valamely tagállamnak a munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó vállalkozások tevékenységére vonatkozó, e tagállam Európai Unióhoz való csatlakozásának időpontjában hatályos szabályozása mindaddig érvényes marad, amíg az Európai Unió Tanácsa az adott szolgáltatástípus liberalizációja feltételeinek meghatározása céljából nem fogad el programot vagy irányelveket e rendelkezések végrehajtása érdekében.

2. A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek sem a (19) preambulumbekzdését, sem pedig 1. cikkének (4) bekezdését nem lehet akként értelmezni, hogy a tagállam jogosult lenne arra, hogy a munkaerő-kölcsönzési tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező társaságoknak tegye lehetővé, vagy a szóban forgó tevékenység engedélyezését illetően e társaságoknak a más tagállamban letelepedett társaságokhoz képest kedvezőbb bánásmódot biztosítson.

3. Az EK 49–EK 54. cikket akként kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló olyan tagállami szabályozás, amely a munkaerő-kölcsönzésre irányuló tevékenység gyakorlását csak a belföldön székhellyel rendelkező vállalkozásoknak teszi lehetővé.

3. A Bíróság (hetedik tanács) 2010. július 9-i végzése (A Corte d'Appello di Roma (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Luigi Ricci, Aduo Pisaneschi kontra Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (C-286/09 és C-287/09. sz. egyesített ügyek)

Az EK 10. cikket az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy ezzel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely nem teszi lehetővé egy uniós állampolgárnak az Unió egyik olyan intézményénél, mint az Európai Közösségek Bizottsága, vagy az Unió egyik olyan szerve, mint a Gazdasági és Szociális Bizottság szolgálatában végzett munkával eltöltött évek figyelembevételét az öregségi nyugdíjra való jogosultság nemzeti jog szerinti megnyílása szempontjából, attól függetlenül, hogy az érintett személy előrehozott vagy nem előrehozott nyugdíjáról van-e szó.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (hetedik tanács) 2010. június 17-i végzése (az Anotato Dikastirio Kyprou — Ciprusi Köztársaság — előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Giorgos Michalias kontra Christina A. Ioannou-Michalia (C-312/09. sz. ügy)

A házassági ügyekben és a házastársaknak a közös gyermekekkel kapcsolatos szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. május 29-i 1347/2000/EK tanácsi rendelet nem alkalmazható a házasság felbontása iránti keresetre, amelyet valamely állam bíróságához azt megelőzően nyújtottak be, hogy ez az állam az Európai Unió tagállamává vált.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság 2010. július 7-i végzése (a Corte suprema di cassazione előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Gennaro Curia kontra Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate (C-381/09. sz. ügy)

A nemzeti büntetőjog szerint bűncselekménynek minősülő uzorakölcsönnel kapcsolatos tevékenység — jogellenes jellege ellenére — a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv hatálya alá tartozik. Ezen irányelv 13. cikke B. része d) pontjának 1. alpontját úgy kell értelmezni, hogy a tagállam nem teheti hozzáadottértékadó-kötelessé ezt a tevékenységet, amennyiben a nem túlzott mértékű kamatra adott pénzkölcsön nyújtásában álló tevékenység mentes az ilyen adó alól.

2. A Bíróság (nagytanács) 2010. szeptember 8-i ítélete (a Verwaltungsgericht Köln (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Winner Wetten GmbH kontra Bürgermeisterin der Stadt Bergheim (C-409/06. sz. ügy)

A közvetlenül alkalmazandó uniós jog elsőbbsége miatt a sportversenyekre vonatkozó fogadások állami monopóliumával kapcsolatos azon nemzeti szabályozás, amely a nemzeti bíróság megállapításai szerint a letelepedés szabadságával és a szolgáltatásnyújtás szabadságával összeegyeztethetetlen korlátozásokat tartalmaz, és e korlátozások nem járulnak hozzá koherensen és szisztematikusan a fogadási tevékenység korlátozásához, nem alkalmazható tovább valamely átmeneti időszakban.

3. A Bíróság (nagytanács) 2010. szeptember 8-i ítélete (a Verwaltungsgericht Gießen, és a Verwaltungsgericht Stuttgart (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) — Markus Stoß, Avalon Service-Online-Dienste GmbH, Olaf Amadeus Wilhelm Happel kontra Wetteraukreis, Kulpa AutomatenService Asperg GmbH, SOBO Sport & Entertainment GmbH, Andreas Kunert kontra Land Baden-Württemberg (C-316/07., C-358/07-C-360/07., C-409/07., és C-410/07. sz. egyesített ügyek)

1. Az EK 43. és EK 49. cikket a következőképpen kell értelmezni:

- a) ahhoz, hogy az alapügyekben vitatottakhoz hasonló, a sportversenyekre vonatkozó fogadásokhoz és a lottójátékokhoz kapcsolódó állami monopóliumot a játékhöz kapcsolódó túlzott kiadások ösztönzésének a megelőzésére és a játékfüggőség elleni küzdelemre irányuló céllal igazolni lehessen, az érintett nemzeti hatóságoknak nem kell szükségszerűen felmutatniuk olyan tanulmányt, amelyet az említett intézkedés elfogadását megelőzően, annak arányosságáról készítettek;
- b) ha valamely tagállam az ilyen monopóliumot részesíti előnyben az olyan rendszerhez képest, amelyben nem kizárólagos jellegű szabályozás keretében engedélyezik a gazdasági magánszereplők tevékenységét, az megfelelhet az arányosság követelményének, feltéve hogy a fogyasztók magas szintű védelmére irányuló célra tekintettel az említett monopóliumot olyan szabályozási keret bevezetése kíséri, amely biztosítja, hogy annak jogosultja ténylegesen, koherens és szisztematikus módon követni tudja e célt a mennyiségében és minőségében e célnak megfelelően kialakított és a hatóságok szigorú ellenőrzése alatt álló kínálat útján;
- c) az a körülmény, hogy a tagállam illetékes hatóságai bizonyos nehézségekbe ütközhetnek annak biztosítása tekintetében, hogy az interneten az említett monopólium megsértésével a joghatóságuk alá tartozó személyekkel fogadásokat kötő külföldi székhelyű játék- és fogadásszervezők e monopóliumot tiszteletben tartásuk, önmagában nem alkalmas arra, hogy befolyásolja az ilyen monopóliumnak a Szerződés említett rendelkezéseivel való esetleges összeegyeztethetőségét;
- d) abban az esetben, ha a nemzeti bíróság egyidejűleg az alábbiakat állapítja meg:
- az ilyen monopólium jogosultja által folytatott és az ezen jogosult által szintén kínált, más típusú szerencsejátékokhoz kapcsolódó reklámozási tevékenység nem korlátozódik a fogyasztóknak a más, nem engedélyezett játékok kínálatától az ugyanezen jogosult kínálata felé orientálásához szükséges mértékre, hanem a fogyasztók játékokra való természetes hajlamának erősítésére és a szerencsejátékban való aktív részvételre történő biztatásra irányulnak az ezen tevékenységekből szerezni remélt bevételek maximalizálása céljából,
 - az egyéb típusú szerencsejátékokat engedéllyel rendelkező magánjogi jogi személyek üzemeltethetik, és
 - az említett monopólium által nem érintett, egyéb típusú szerencsejátékok tekintetében, amelyek egyébként a játékfüggőség magasabb kockázatát hordozzák magukban, mint a monopólium körébe tartozó szerencsejátékok, az illetékes hatóságok a kínálat kiterjesztését célzó politikát folytatnak, illetve azt tolerálják annak érdekében, hogy a játéktevékenységeket fejlesszék és ösztönözzék, különösen az e játékokból származó bevétel maximalizálása végett,
- e) nemzeti bíróság joggal juthat arra az álláspontra, hogy e monopólium nem alkalmas az annak bevezetése alapjául szolgáló, a játékhöz kapcsolódó túlzott kiadások ösztönzésének megelőzésére és a játékfüggőség elleni küzdelemre irányuló cél elérésének — a játéklehetőségek csökkentéséhez és az e területen folytatott tevékenységek koherens és szisztematikus módon történő korlátozásához való hozzájárulás útján történő — biztosítására.

2. Az EK 43. és EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az uniós jog jelenlegi állása szerint az a körülmény, hogy valamely piaci szereplő a székhelye szerinti tagállamban engedéllyel rendelkezik arra, hogy szerencsejátékokat kínáljon, nem képezi akadályát annak, hogy valamely más tagállam az uniós jog követelményeinek betartása mellett e piaci szereplő arra vonatkozó lehetőségét, hogy a területén a fogyasztóknak ilyen szolgáltatásokat kínáljon, a saját, hatáskörrel rendelkező hatóságai által kiállított engedély megszerzésétől tegye függővé.

4. A Bíróság (nagytanács) 2010. szeptember 8-i ítélete (a Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Carmen Media Group Ltd kontra Land Schleswig-Holstein és társa (C-46/08. sz. ügy)

1. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy a letelepedése szerinti tagállamtól eltérő tagállamban interneten keresztül sportfogadásokat kínálni szándékozó piaci szereplő attól még továbbra is az említett rendelkezés hatálya alá tartozik, hogy nem rendelkezik olyan engedéllyel, amely lehetővé tenné számára, hogy ilyen fogadásokat a letelepedése szerinti tagállamban tartózkodó személyek részére is kínálhasson, csupán olyan engedéllyel, amelynek alapján e szolgáltatásokat kizárólag az említett területen kívül nyújthatja.

2. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, amikor a sportfogadások és lottójátékok terén regionális szintű állami monopóliumot vezettek be, amelynek a célja a játékhöz

kapcsolódó túlzott kiadásokra való ösztönzés megelőzése és a játékfüggőség elleni küzdelem, és valamely nemzeti bíróság ennek ellenére megállapítja, hogy:

- más típusú szerencsejátékokat engedéllyel rendelkező magánszolgáltatók is szervezhetnek, és
- az említett monopólium hatálya alatt eső, más típusú szerencsejátékok tekintetében, amelyek egyébként a függőség esetleges kialakulása szempontjából a monopólium hatálya alá tartozó játékoknál nagyobb veszélyt jelentenek, az illetékes hatóságok e játéktevékenységek fejlesztését és ösztönzését elősegítő jellegű, a kínálat bővítésére irányuló politikát folytatnak, többek között az ezekből származó bevételek maximalizálása érdekében;

az említett bíróság joggal juthat arra a következtetésre, hogy az ilyen monopólium nem alkalmas azon cél elérésére, amelyre tekintettel azt a játékokra alkalmat adó lehetőségek számának csökkentését és az e területen folytatott tevékenység korlátozását koherens és szisztematikus módon való elősegítése érdekében bevezették.

Az a körülmény, hogy az említett monopólium tárgyát képező szerencsejátékok a regionális, az említett egyéb típusú szerencsejátékok pedig a szövetségi hatóságok hatáskörébe tartoznak, ebből a szempontból nem releváns.

3. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy amikor valamely tagállamban a szerencsejátékok bizonyos típusainak kínálatát illetően előzetes közigazgatási engedélyezési rendszert vezetnek be, ez a rendszer, amely eltér a szolgáltatásnyújtásnak az említett rendelkezés által garantált szabadságától, csakis akkor felel meg az utóbbi rendelkezésből eredő követelményeknek, ha olyan objektív, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és előre ismert szempontokon alapul, amelyek a nemzeti hatóságok mérlegelési jogkörének gyakorlását keretek közé szorítják annak érdekében, hogy az ne váljon önkényessé. Ezenfelül minden, ilyen eltérésen alapuló korlátozó intézkedés által hátrányosan érintett személy részére hatékony bírósági jogorvoslati eszközöket kell biztosítani.

4. Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely tiltja a szerencsejátékok interneten keresztül történő szervezését és közvetítését a játékokhoz kapcsolódó túlzott mértékű kiadásokra való ösztönzés megelőzése, a játékfüggőség elleni küzdelem és a fiatalok védelme érdekében, főszabály szerint alkalmasnak tekinthető ezen törvényes célok elérésére, akkor is, ha e játékok kínálata hagyományosabb csatornákon továbbra is megengedett. Az a körülmény, hogy e tilalomhoz olyan átmeneti intézkedés társul, mint az alapeljárás tárgyát képező, még nem fosztja meg az említett tilalmat ezen alkalmasságától.

5. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. szeptember 9-i ítélete (a Landesgericht Linz (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Ernst Engelmann elleni büntetőeljárás (C-64/08. sz. ügy)

1. Az EK 43. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely a szerencsejátékok szerencsejáték-létesítményekben történő működtetését kizárólag az e tagállamban székhellyel rendelkező gazdasági szereplők számára tartja fenn.

2. Az EK 43. cikkből és az EK 49. cikkből eredő átláthatósági kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód és az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével ellentétes valamely tagállam területén a szerencsejáték-létesítmények működtetésére vonatkozó összes koncesszió bármiféle versenyztetés nélkül történő megadása.

6. A Bíróság (második tanács) 2010. szeptember 2-i ítélete (a Symvoulio tis Epikrateias (Görögország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Panagiotis I. Karanikolas és társai kontra Ypourgos Agrotikis Anaptyxis kai Trofimon és társai (C-453/08. sz. ügy)

1. A 2000. november 17-i 2550/2000/EK tanácsi rendelettel módosított, a földközi-tengeri halászati erőforrások védelme érdekében bizonyos technikai intézkedések megállapításáról szóló, 1994. június 27-i 1626/94/EK tanácsi rendelet 1. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egyrészt e rendelet hatálybalépése nem érinti az e hatálybalépést megelőzően elfogadott kiegészítő nemzeti tilalmi intézkedés érvényességét, másrészt pedig e rendelettel nem ellentétes az ilyen intézkedés, feltéve, hogy e tilalom összhangban áll a közös halászati politikával, nem haladja meg a kitűzött cél eléréséhez szükséges mértéket, és nem sérti az egyenlő bánásmód elvét, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

7. A Bíróság (második tanács) 2010. szeptember 2-i ítélete (a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Kirin Amgen Inc. kontra Lietuvos Respublikos valstybinis patentų biuras (C-66/09. sz. ügy)

A Cseh Köztársaság, az Északi Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság Európai Unióhoz való csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmánnyal módosított, a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló, 1992. június 18-i 1768/92/EK tanácsi rendelet 7. cikkét, valamint 19a. cikkének e) pontját úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé a valamely termékre vonatkozó hatályos alapszabadalom jogosultja számára, hogy a Litván Köztársaságnak az Európai Unióhoz történő csatlakozásának az időpontjától számított hat hónapos határidőn belül a hatáskörrel rendelkező litván hatóságoktól kiegészítő oltalmi tanúsítvány kiadását kérelmezze, amennyiben a csatlakozás időpontját több mint hat hónappal megelőzően e termék gyógyszerkénti forgalmazására az emberi, illetve állatgyógyászati felhasználásra szánt gyógyszerek engedélyezésére és felügyeletére vonatkozó közösségi eljárások meghatározásáról és az Európai Gyógyszerértékelő Ügynökség létrehozásáról szóló, 1993. július 22-i 2309/93/EGK tanácsi rendelet alapján forgalombahozatali engedélyt szerzett, de a termékre vonatkozóan Litvániában nem szerzett forgalombahozatali engedélyt.

A Legfelsőbb Bíróság uniós jogi tárgyú ítéletei

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv. IV. 21.045/2010/3

I. A Legfelsőbb Bíróság nem köteles a közösségi jogszabály értelmezése iránt az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezni, ha a közösségi jogszabály helyes alkalmazási módját illetően ésszerű kétely nem merül fel. A kérelmező nem tagállami bíróság által hozott, hanem szabadalmi hivatali álláspontot tartalmazó döntésekre hivatkozott, amelyek nem keltenek ésszerű kételyt a közösségi jogszabály értelmezése és alkalmazása során.

II. A kiegészítő oltalmi tanúsítvány nem adható meg, amennyiben az első forgalomba hozatali engedély kiadására az 1768/92. EGK rendelet 19a. cikk f) pontjában meghatározott időpont előtt került sor.

Pfv.IV.21.113/2010/3.

I. A kiegészítő tanúsítvány megadását az Szt. 22/A. § szabályozza, a részletes szabályokat pedig a gyógyszerek kiegészítő tanúsítványának bevezetéséről szóló 1768/92/EGK tanácsi rendelet tartalmazza. A gyógyszerek kiegészítő tanúsítványának bevezetéséről szóló 1768/92/EGK tanácsi rendelet átmeneti rendelkezése, a 19a. cikkének f) pontja alapján minden olyan gyógyszerre, amely hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll, és amelyre az

első gyógyszerként történő forgalomba hozatali engedélyt 2000. január 1-jét követően adták ki, tanúsítvány adható Magyarországon, feltéve, hogy a tanúsítvány iránti bejelentést a csatlakozás időpontját követő hat hónapon belül benyújtják. A jogszabály szövege Magyarország esetében – Lengyelországgal azonosan – nem tartalmaz az első forgalomba hozatali engedély kiadásának területére vonatkozó korlátozó rendelkezést, ezzel szemben más tagállamok esetében ezt konkrétan meghatározta. Ebből értelemszerűen következik, hogy a rendelkezés alkalmazása során az első forgalomba hozatali engedély szempontjából nem csupán Magyarországot, hanem az egész Európai Unió területét figyelembe kell venni. Amennyiben az első forgalomba hozatali engedély kiadására a 1768/92/EGK rendelet 19a. cikk f) pontjában meghatározott időpont előtt került sor, a kiegészítő oltalmi tanúsítvány nem adható meg.

II. Az EK-szerződés 234. cikke értelmében a tagállam jogerős határozatot hozó bírósága köteles az Európai Bíróság előzetes döntését kérni, ha az alkalmazandó közösségi jogszabály bármilyen, a közösségre is kiható értelmezésre szorul. Azonban e cikk alapján a közösségi jogszabály értelmezése végett előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére nincs szükség – egyebek között – akkor, ha a közösségi jogszabály helyes alkalmazása annyira nyilvánvaló, hogy értelmezése minden ésszerű kétséget kizár (C-283/81.sz. CILFIT-ügy).

Közigazgatási ügyszak

Kfv.V.35.232/2010/4.

A 2000. október 17-i 2000/65 EK Tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadott értékadó-rendszer: egységes adóalap megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388. EGK Hatodik Tanácsi irányelv (továbbiakban: Hatodik irányelv) 28.A. Cikke 3. bekezdésének első albekezdését és 28.C. Cikke A része a) pontjának első bekezdését pedig - az e két rendelkezésben foglalt „feladott” kifejezést tekintetében – akként kell értelmezni, hogy kizárólag akkor történik közösségen belüli termékbeszerzés, és vonatkozik adómentesség a közösségen belüli termékértékesítésre, ha a termékkel való tulajdonosként történő rendelkezési jog átszáll a vevőre, és az értékesítő igazolja, hogy e terméket feladták, vagy elszállították egy másik tagállamba, és a termék e feladás vagy szállítás során ténylegesen elhagyta a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét.

Ellentétes a Hatodik irányelv rendelkezéseivel, ha a termékértékesítés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előírják a jóhiszeműen eljáró és a közösségen belül termékértékesítést illetően az adómentességhez való jogát valószínűsítő bizonylatokat benyújtó értékesítő részére, hogy utólag hozzáadott értékadót fizessen e termék után amennyiben e bizonylatok hamisnak bizonyulnak, de az értékesítő adókiadásban való részvételét nem állapították meg, és amennyiben ez utóbbi minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott annak érdekében, hogy az általa lebonyolított közösségen belüli termékértékesítés ne vezessen adókiadásához. Az a tény, hogy a vevő adóbevallást nyújt be a rendeltetési hely szerinti tagállam adóhatóságaihoz, további bizonyíték lehet arra, hogy a termékek ténylegesen elhagyták a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét, de nem döntő bizonyíték a közösségen belüli termékértékesítés, hozzáadottértékadó-mentessége szempontjából. (C-409/04.)

Kfv.IV.37.070/2010/4.

I. Az 561/2006/EK rendelet 13. cikke szerint a munkáltató és a járművezető gondoskodik egyrészt a menetíró készülék, másrészt a járművezetői kártya helyes működéséről, és megfelelő használatáról; ezen előírásból a járművezető kizárólagos felelőssége – a szállítási

vállalkozás mentesülését eredményező megfelelő bizonyíték hiányában - nem állapítható meg.

II. Az 561/2006/EK rendelet 10. cikk (2) bekezdésének rendelkezése szerint a szállítási vállalkozásnak az (1) bekezdésben említett járművezetők munkáját úgy köteles szervezni, a járművezetők számára megfelelő utasításokat kell adnia és rendszeres ellenőrzéseket kell végeznie az a 3821/85/EGK rendeletnek és az 561/2006/EK rendelet II. fejezetének való megfelelés érdekében. A szállítási vállalkozás azon nyilatkozata, miszerint a társaság munkatársai a szükséges ellenőrzéseket kizárólag a társaság székhelyén folytatják le - hiszen itt állnak rendelkezésre az ellenőrzéshez szükséges eszközök – nem elegendő a felperesi felelősség alóli mentesüléshez.

III. Az 561/2006/EK rendelet 10. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy a szállítási vállalkozás felelős a vállalkozás járművezetői által elkövetett szabálysértésekért akkor is, ha a szabálysértést egy másik tagállam, vagy harmadik ország területén követték el. Ugyanezen bekezdés második fordulója megteremti a lehetőséget a szállítási vállalkozás számára a felelősség alóli kimentés tekintetében bizonyításra, amikor előírja, hogy a tagállamok azon jogának sérelme nélkül, hogy a szállítási vállalkozásokat teljes mértékben felelősnek tartásuk, a tagállamok ezt a felelősséget attól tehetik függővé, hogy a szállítási vállalkozás az (1) és (2) bekezdésben foglaltakat megsértette-e. A tagállamok figyelembe vehetnek bármilyen bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a szállítási vállalkozást ésszerűen nem lehet az elkövetett jogsértésért felelősnek tekinteni. Az EK rendelet 10. cikk (3) bekezdésének rendelkezéséből tehát egyértelműen következik, hogy a szállítási vállalkozás a közigazgatási eljárás során bizonyíthatta volna azt, hogy a helyszíni ellenőrzéskor feltárt hiányosságokért, mulasztásokért nem felelős.

IV. Az 561/2006/EK rendelet preambuluma (14) bekezdése szerint az eredményes végrehajtás biztosítása érdekében alapvető fontosságú, hogy az illetékes hatóságok - a közúti ellenőrzés során, és egy átmeneti időszakot követően – képesek legyenek meggyőződni arról, hogy a vezetési és a pihenőidőt az ellenőrzés napján, és az azt megelőző 28 napon megfelelően betartották. Ebből következően helytálló azon hatósági gyakorlat, miszerint a közúti ellenőrzést követően nem fogadnak el olyan jellegű bizonyítéknak szánt dokumentumot, amelyet az ellenőrzés időpontjában kellett volna bemutatni.

Kfv.III.37.076/2010/5.

Tartózkodási kártya kiállítása iránti eljárásban is vizsgálható a házastársak családi életközösségének fennállása, ha a körülmények arra utalnak, hogy a tartózkodási jog megszerzése érdekében létesítették.

Kfv.III.37.094/2010/6.

Az 561/2006/EK rendelet (17) és (34) preambuluma bekezdéseire figyelemmel a 3821/85/EGK rendelet 561/2006/EK rendelettel módosított 15. cikk (7) bekezdésének a) pontja alapján a 28 napra visszamenőleg készített menetíró korongokat, járművezetői kártyát, vagy bármely más kézi feljegyzést fel kell tudnia mutatnia a gépjárművezetőnek, melyek között olyan dokumentumnak is lennie kell, amely a heti pihenőidő igazolására alkalmas. Arról, hogy a gépjárművezető ezeket a dokumentumokat fel tudja mutatni, a üzemeltetőnek kellett gondoskodnia az 561/2006/EK rendelet 10. cikk (1) bekezdéséből levezethetően. Téves az az álláspont, hogy ha a menetíró korongon, vagy a tevékenység igazoló lapon nem lehet ezt az adatot feltüntetni, akkor azt más, az üzemeltető által kiállított heti pihenőidőre vonatkozó írásos, akár kézi feljegyzéssel ne kellene a gépjárművezetőnek ellenőrzéskor igazolnia.

Kfv.IV.37.107/2010/4

Az üvegházhatású gázok kibocsátásával járó tevékenység alapján a kibocsátási egységekből való részesedés jogalapja a létesítmény üzembe helyezése, az egységeket azonban a próbaüzemet is magában foglaló teljes termelés alapján kell meghatározni.

Kfv.VI.39.015/2010/7.

I. A vagyonkezelői jog átadása történhet az Áht. 105/A. §-ában szabályozott nyilvános pályázat útján ellenérték fejében, de az Ötv. 80/A. § /5/ és /6/ bekezdése mentén kijelöléssel, ingyenesen is. Az Ötv. rögzíti, hogy a kijelölés esetében nincs visszterhesség, ebből következik az is, hogy ezen eljárást nem a Kbt., hanem az Ötv. és az Áht., valamint az önkormányzat ez irányú rendeletében megfogalmazott speciális szabályok szerint lehet és kell lefolytatni. A szolgáltatás teljesítésére választott tárgyalásos eljárás azon az alapon nem jogsértő, mert a vagyonkezelői jog átadásáról a felperes az Ötv. alapján határozott. A 2004/18/ EK irányelv és a közösségi jog sérelme a kijelölés esetében fel sem merülhet.

II. Ha a felperes a szolgáltatás nyújtására már közbeszerzési eljárást kezdeményezett, ezzel a Kbt. 2. § /4/ bekezdéséből kitűnően önként a törvény alkalmazási körébe vonta magát. Ebben az esetben a Kbt. 125. § /2/ bekezdés b/ pontjában foglaltak fennálltát, a választott jogcím törvényességét vizsgálnia kell. Ennek során lehetősége nyílik a közösségben alkalmazandó alapelvek betartásának ellenőrzésére is, hiszen a hirdetmény nélküli tárgyalásos eljárás kizárólag szűk és a Kbt. által szigorúan szabályozott körben folytatható le.

Kfv.VI.39.018/2010/7.

A vámérték vizsgálata utólagos ellenőrzés, majd hatósági ellenőrzés során nem szünteti meg a kezesnek a vámeljárásra vállalt felelősségét, helytállási kötelezettségét.

Kfv.VI.39.019/2010/4.

I. A Kkt. 20. § /1/ bekezdés d/ pontja szerint a közúti közlekedésben használt menetíró készülékekről szóló, 1985. december 20-i 3821/85/EGK tanácsi rendeletben és az e törvényben a menetíró készülék és tachográf korong használatára vonatkozó rendelkezések megsértői bírságot kötelesek fizetni. A menetíró korong nem megfelelő tárcában történő elhelyezése nem a tachográf készülék üzemeltetésére vonatkozó szabályok, hanem az adatrögzítő lapok használatára vonatkozó szabályok megsértését jelentik. Tény, hogy a pihenési és készenléti idő megfelelő módon nem állapítható meg, de ez az adott esetben a sérült menetíró korong használatakor is felmerülhet.

II. A Kkt. 20. § /4/ bekezdése értelmében, amennyiben az /1/ bekezdésben foglalt rendelkezés megsértéséért többen is felelőssé tehetőek, a meghatározott bírság összegét a felelősök között felelősségük arányában kell megosztani. Az ellenőrzés időpontjában hatályos Kkt. 20. § /4/ bekezdése lehetővé teszi a bírság felelősség arányában történő megosztását, noha annak módjához semmiféle útmutatót nem ad. Mindez azonban nem jelentheti azt, hogy a felelősséget, annak arányát az eljáró hatóságoknak nem kell vizsgálni, és szükség szerint a bírság összegét a felelősök között, felelősségük arányában megosztani. A bírságolás célja a tényleges jogsértő szankcionálása. Az 57/2007.(III.31.) Kormányrendelet szerint a megállapított jogsértésekhez kötelezően meghatározott összegű bírság kapcsolódik, ebből azonban nem következik az, hogy a bírságmérték keretei között arányosításra nem kerülhet sor. A felelősség megállapítása során vizsgálni kell, hogy az elkövetett jogsértésekért a szállítási vállalkozáson kívül a járművezetők felelőssé tehetőek-e, ha igen, milyen arányban, és dönteni kell a kivethető bírság tételeknek a felelősség arányában történő esetleges megosztásáról.

Kfv.VI.39.020/2010/5.

A munkáltató terhére kizárólag arra az időszakra vonatkozóan róhatók fel az 3821/85/EGK rendelet 15. cikk (7) bekezdésében megjelölt igazolások, okmányok és egyéb dokumentumok hiánya, amikor az ellenőrzés alá vont gépjárművezető a foglalkoztatásában állt. A korábbi időszakra a munkáltató értelemszerűen a napi, heti vezetési és pihenőidővel kapcsolatosan – figyelembe véve az 124/2005.(XII.29.) GKM rendelet 6. § (9) bekezdésében foglaltakat is - igazolást nem állíthat ki, ebből fakadóan azt nem is adhatja át a járművezetőnek a tevékenység megkezdésekor. Természetesen ez a gépjárművezetőt nem mentesíti a tevékenységet igazoló okiratok bemutatásának kötelezettsége alól, hiszen ezeket a dokumentumokat a gépjárműben kell tartania, azon okból, hogy azokból a vezetési és pihenőidőre vonatkozó előírások betartása megállapítható legyen.

Kfv.VI.39.035/2010/6.

I. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, a Tanács 1992. október 12-i 2913/92/EGK rendelet 94. cikk /1/ bekezdése mentén a főkötelezettnek a rendeltetési vámhivatalnál be nem mutatott árut terhelő vámtartozásért fennáll a felelőssége, hiszen az árutovábbítási eljárásban előírt határidőn belül a rendeltetési vámhivatalnál a Vámkódex 96. cikk /1/ bekezdésébe ütközően az árut nem mutatták be.

II. Ha a magyar vámhatóság a vámösszeget közölte az adóssal, amely a kiszabáskor és a megfizetéskor jogszerű volt, és az a szállítmányt meghatározott határidőn belül a rendeltetési vámhivatalnál nem mutatta be, illetőleg a vámhatóság megkeresésére sem tett nyilatkozatot a Vámkódex 236. cikk /1/-/2/ bekezdésének alkalmazása fel sem merülhet.

III. A Vámkódex 239. cikke további speciális esetekben is lehetőséget biztosít a vám visszafizetésére vagy elengedésére, azonban az ez irányú kérelem előterjesztésére a vámteher közlésétől számított 12 hónapon belül kerülhet sor. A felperes e határidőt jelentősen túllépte, hiszen kérelmét a vámáru 2008. szeptember 9. napi bemutatását követően terjesztette elő. A bemutatási határidő 2004. szeptember 23. napjához képest a Vhr. 859. cikk 2. ca/ alpontjában megfogalmazott „belátható időnek” semmiképpen nem tekinthető, e fogalom legfeljebb az árutovábbítási nyilatkozat elfogadása és a vámteher kiszabása közötti időszak vonatkozásában értelmezhető.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Hüsne Yetis és társainak Törökország elleni ügye (40.349/05. sz. ügy)³

A török hatóságok 2000. decemberében megállapították, hogy egy új autópálya építésére tekintettel a panaszosok földjét közérdekből ki kell sajátítani. Mivel a kisajátítási kártalanítás összegében nem tudtak megállapodni, a hatóságok 2002. május 27-én a Kerületi Bíróság előtt keresetet indítottak az összeg megállapítása és kérdéses földterületre vonatkozó tulajdonjoguk ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése érdekében.

Három szakértői vélemény alapján a bíróság úgy találta, hogy a földterület értéke több mint 32 milliárd török líra, és kötelezte a hatóságot, hogy az összeget fizesse be egy zárolt bankszámlára. A befizetés 2002. november 22-én megtörtént. A 2002. november 26-án kelt ítéletben, amely a tulajdon átruházás szempontjából végleges volt, a kártalanítás összege tekintetében azonban felülvizsgálat tárgya lehetett, a bíróság úgy rendelkezett, hogy az összeget fizessék ki a panaszosoknak, késedelmi kamat nélkül, és a hatóságok tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba jegyezzék be.

A Semmítőszék 2003. november 18-án megsemmisítette az első fokú ítéletet. Miután két további szakértői véleményt szerzett be, a Kerületi Bíróság 2004. november 18-án meghozott ítéletében a kártalanítás teljes összegét (a kereset benyújtásának időpontjában) több mint 68 milliárd török lírában állapította meg. Úgy rendelkezett, hogy a megközelítőleg 36 milliárd török lírát egy különlegesen megnyitott bankszámlára kell befizetni, de elutasította a panaszosoknak a többlet-kisajátítási kártalanítás után fizetendő, az Alkotmány 46. cikke szerint alkalmazandó legmagasabb mértékű kamat megfizetése iránti kérelmét. Az összeget az ítéletnek megfelelően megfizették a panaszosoknak. A Semmítőszék 2005. május 12-én elutasította a panaszosok felülvizsgálati kérelmét, és az elsőfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta. Ebben az időszakban az infláció mértéke igen magas volt Törökországban.

A panaszosok az 1. sz. Kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással azt sérelmezték, hogy a részükre kifizetett kisajátítási kártalanítás nem tükrözte földjeik kifizetéskori értékét. Az értékbecsléskor alapul vett időpont és a kifizetés között jelentős idő telt el, ám a hatályos szabályozás nem zárta ki az ebből eredő értékcsökkenést. Annak érdekében ugyanis, hogy a veszteség orvoslását lehetővé tegyék, a hazai bíróságoknak az Alkotmány 46. cikke szerint alkalmazandó legmagasabb mértékű kamatot kellett volna részükre megítélni.

A Bíróság először is megjegyezte, hogy a panaszosokat a török törvényekkel összhangban fosztották meg tulajdonától, és a kártalanítás összegét nem vitatta. A bíróságnak ezért csak azt kellett vizsgálnia, hogy egy aránytalan és túlzó teherrel kellett-e szembesülniük a kártalanítás értékének a tulajdonuk megállapításakor alapul vett időpont (a keresetlevél előterjesztésének időpontja) és a kifizetés időpontja között eltelt időben bekövetkezett állítólagos értékcsökkenése eredményeként.

³ Az ítélet 2010. október 6-án vált véglegessé.

Először is, a Bíróság elutasította azt az érvelést, hogy az ügyben az Alkotmány 46. cikke szerint alkalmazandó legmagasabb mértékű kamatot kellett volna megítélni. A Semmítőszék bevett gyakorlata szerint ugyanis ez a mérték csak akkor alkalmazható, ha a kisajátítási kártalanítás végső összegét az ítéletben megszabott teljesítési határidőben nem fizetik meg. Jelen esetben nem ez történt, mert a Kerületi Bíróság által megállapított kártalanítás összegét haladéktalanul megfizették.

A Bíróság elkülönülten vizsgálta az első és második elsőfokú eljárásban megítélt kártalanítási rész-összeg értékcsökkenésének kérdését. Az első elsőfokú eljárás kapcsán a Bíróság észlelte, hogy a bíróság nem állapított meg késedelmi kamatot, noha a keresetindítástól az ítélethozatalig eltelt időben az átlagos éves infláció értéke 31,5% volt. Ennek eredményeként a panaszosoknak megítélt kártalanítás 14,68%-os értékcsökkenést szenvedett el, ami jelentős összeg. Még ha a panaszosok az eljárás időtartama alatt tovább használhatták volna a földjüket – ami nem történt meg – az sem lett volna elegendő a veszteség kiegyenlítésére. Továbbá, semmilyen „közérdekű” indokol nem igazolhatja azt, hogy a panaszosok földjeinek teljes forgalmi értékénél kevesebbet térítsenek meg. A Bíróság kiemelte, hogy az kisajátítási kártalanítás keresetindításkori és kifizetéskori értéke közötti különbség a késedelmi kamat hiányára vezethető vissza. Az effajta különbség felborítja azt a tisztességes egyensúlyt, amelynek a panaszosok tulajdonjogának védelme és a közérdekű követelmények között fenn kell állnia. A második elsőfokú eljárás kapcsán sem tudta a Bíróság megállapítani, hogy a panaszosok számára megítélt többlet-kártalanítás után késedelmi kamatot kellett volna fizetni, noha az átlagos éves infláció 15 % volt a keresetindítás és a második ítélet meghozatala közötti időszakban. Az említett két év és hét hónap alatt a többlet-kártalanítás értéke körülbelül 43%-kal csökkent. A Bíróság ezért úgy ítélte, hogy a felperesek ebben a második időszakban is, aránytalan és túlzott terhet kellett viselnie, ami nem volt igazolható egy törvényes közérdekkel, ennek megfelelően az 1. sz. Kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkét megsértették, és részükre 16.000,-Euro kártérítést ítél meg.

A Bíróság megállapította, hogy az általa megállapított jogsértés egy olyan mechanizmus hiányához kapcsolódó rendszerhibából adódik, amely által a nemzeti bíróságok figyelembe tudnák venni a kisajátításért járó kártalanítás értékének az eljárások időtartamának és az infláció mértékének együttes hatásából adódó csökkenését. A Bíróság előtt jelenleg is több mint 200 hasonló tartalmú kérelem tárgyában van eljárás folyamatban, és a nemzeti jognak a panaszosok ügyében azonosított hiányossága igen nagy számú további ügyet eredményezhet. Ez súlyosbító tényező az államnak az ügyek egy meglévő vagy korábbi állapotáért az Egyezmény alapján viselt felelőssége tekintetében.

A Bíróság újból megerősítette, hogy Törökország - a Miniszteri Bizottság ellenőrzése mellett – szabadon választhatja meg az eszközöket a Bíróság ítéleteinek végrehajtása tekintetében. Ugyanakkor megállapította, hogy a jelen ítélet végrehajtása érdekében, Törökország kétségtelenül általános intézkedéseket kell elfogadnia ahhoz, hogy a további, hasonló jogsértéseket megakadályozza. Bármilyen egyéb, Törökország által tervezett intézkedés előzetes megítélése nélkül, a Bíróság úgy találta, hogy a jogorvoslat legmegfelelőbb formája az lenne, ha a török jogrendszerbe egy olyan mechanizmust építene be, amely lehetővé teszi a kisajátításért járó kártalanítás értékének az eljárások időtartama és az infláció együttes hatásából adódó csökkenésének figyelembevételét. Ezt a célt el lehet érni, például késedelmi kamat kivetésével az ilyen értékcsökkenés ellentételezésére, illetve ennek hiányában, az említettek miatt elszenvedett veszteségekért megfelelő kárpótlás megítélésével.

2. Hans Erwin Tendam Spanyolország elleni ügye (25.720/05 sz. ügy)⁴

A német állampolgárságú panaszos 1984-ben spanyol állampolgárságú házastársával együtt méhészeti vállalkozásba kezdett. A panaszost 1986. március 25-én méhkaptárak lopása ügyében indult büntetőeljárás keretében őrizetbe vették, 1986. március 26-án előzetes letartóztatásba helyezték, majd 1986. augusztus 6-án 400.000 peseta óvadék ellenében szabadlábra helyezték. A Santa Cruz de Tenerife-i Bíróság 1993. április 12-án meghozott ítéletében a panaszost lopásban bűnösnek találta, és 2 év 4 hónap szabadságvesztésre, valamint - a méhkaptár tulajdonosának javára - 124.040 peseta megfizetésére ítélte. A Teneriffe-i Tartományi Bíróság 1993. szeptember 9-i határozatában hatályon kívül helyezte az első fokú ítéletet, és a kérelmezőt felmentette. 1994. január 25-én 400.000,-pesetát térítették meg neki.

1986 márciusában orgazdaság miatt is büntetőeljárást indítottak a panaszos ellen. A panaszos előzetes fogvatartása idején ennek az eljárásnak a keretében a kérelmező házastársának jelenlétében több házkutatást is foganatosítottak, és több dolgot lefoglaltak, ezek egy részét visszaadták azoknak a sértetteknek, akik igazolták tulajdonosi mivoltukat és a lopást előzetesen bejelentették. A Santa Cruz de Tenerife-i Bíróság 1993. október 29-i ítéletében - miután az ügyészség ejtette a vádat - a panaszost felmentette az orgazdaság vádjá alól. A panaszos ezt követően 1993. november 19-én kérelmet nyújtott be a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok visszaadása iránt. A panaszos 1994. január 22-én kapta vissza a lefoglalt dolgok egy részét; az átadást rögzítő hivatalos jegyzőkönyv szerint több dolog eltűnt illetve rossz állapotban volt.

A panaszos 1994. augusztus 19-én a bírósági szervezeti törvény vonatkozó rendelkezéseire hivatkozva az igazságügyi és rendészeti miniszterhez kérelmet nyújtott be, amelyben százharmincöt napos fogvatartással és az orgazdaság gyanújával megindított büntetőeljárás során lefoglalt dolgai megrongálódásával illetve eltűnésével okozott kárai, továbbá a lopás gyanújával indított büntetőeljárásban a sértett javára megítélt összeg és kamatainak megtérítését, mindösszesen 139.141.608,-peseta megfizetését kérte. A miniszter 1995. november 17-i határozatában a kérelmet elutasította. Az előzetes letartóztatással okozott kár megtérítése kapcsán leszögezte, hogy a kérelmezőt a fellebbviteli eljárás során nem a bűncselekmény vagy bűnösség hiánya miatt mentették fel, hanem elegendő bizonyíték hiányában, ezért a bírósági szervezeti törvény 294. cikkére alapított követelése alaptalan. A miniszter büntetőeljárás során lefoglalt dolgok megrongálódása illetve elveszése kapcsán pedig úgy ítélte, hogy a panaszos állításait nem bizonyította megfelelően.

A panaszos 1996. május 30-án a miniszteri döntés felülvizsgálatát kérte az Felsőbíróságtól. A Felsőbíróság 1998. február 4-én elutasította a kérelmet, hivatkozva az Legfelsőbb Bíróság által a bírósági szervezeti törvény 294. cikkével kapcsolatos gyakorlatára, melynek értelmében előzetes letartóztatásért csak a bűncselekmény vagy a bűnösség hiánya esetén jár kártérítés. A bűnösség hiányának megállapításához nem elegendő a terhelt bűnösségével kapcsolatos kétség, hanem ítéleti bizonyosság kell arról, hogy a bűncselekményt nem a terhelt követte el. A panaszos esetében a bíróság leszögezte, hogy a felmentésre a bizonyítékok hiányára alapítottan került sor, ezért a bírósági szervezeti törvény 294. cikkében meghatározott feltételek nem teljesültek. A panaszos fellebbezése folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság 2003. január 27-én a fellebbezésnek nem adott helyet, mert a panaszos felmentése a bizonyítékok hiányán alapult. A kérelmező tulajdonát képező dolgokban okozott kár megtérítése iránti igény tekintetében a Legfelsőbb Bíróság leszögezte, hogy az elsőfokú bíróság előtt felvett tények és bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye. Rámutatott továbbá, hogy a panaszos olyan dolgokban bekövetkezett károk megtérítését is kérte, amelyek

⁴ Az ítélet 2010. október 13-án vált véglegessé.

nem szerepeltek a lefoglalt dolgok listáján, a visszaszolgáltatott tárgyak állítólagos megrongálódása kapcsán pedig nem bizonyította azok lefoglaláskori állapotát és azt, hogy azok a lefoglalás ideje rongálódtak meg.

A panaszos 2003 márciusában az Alkotmánybírósághoz fordult, sérelmezve azt, hogy a lefoglalt dolgok eltűnése és megrongálódása tekintetében a bíróság őt kötelezte bizonyításra, továbbá azt, hogy nem kap kártérítést olyan bűncselekmény elkövetése miatti fogvatartásért, amelynek elkövetését nem bizonyították rá. Az Alkotmánybíróság a panaszt 2005. január 17-én elfogadhatatlannak nyilvánította.

A panaszos az Egyezmény 6. cikkének (2) bekezdésére valamint a 1. sz. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással azt sérelmezte, hogy fogvatartásáért illetve dolgai megrongálódásáért nem kapott megfelelő kártérítést.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Egyezmény 6. cikkének (2) bekezdését nem csak a folyamatban lévő büntetőeljárásra kell alkalmazni, hanem a vádlott felmentését követő bírósági eljárásokra is, amennyiben a felmerülő kérdések olyan büntetőeljárás következményét vagy kiegészítését képezik, melynek a kérelmező terheltként volt részese. Bár felmentés esetére sem a 6. cikk (2) bekezdése, sem az Egyezmény más rendelkezése nem ad jogot az előzetes letartóztatás miatti jóvátételre, a vádlott ártatlansága tekintetében kinyilvánított gyanú nem elfogadható egy jogerős felmentés után.

A Bíróság rámutatott továbbá, hogy semmilyen különbség nem lehet egy bizonyíték hiányában történő szabadon bocsátás és a személy ártatlanságának megállapítása eredményeként történő szabadon bocsátás között; a felmentő ítéletek nem különböztethetők meg az indoklás tekintetében. Ellenkezőleg, egy felmentő ítélet rendelkező részét minden hatóságnak, amely az érdekelt büntetőjogi felelősségében közvetlen vagy közvetett módon állást foglal, tiszteletben kell tartania. Az igazság-és belügyminiszter 1995. november 17-i határozatában arra a tényre hivatkozik, hogy a kérelmezőt másodfokon elegendő bizonyíték hiányában mentették fel, és nem a bűncselekmény vagy a bűnösség hiánya miatt. A kártérítési igény visszautasításakor a miniszter megállapította, hogy a felmentő határozat szerint „nem kellőképpen bizonyított, hogy a kérelmező nem vett részt bűncselekményben”. Ez a fajta indoklás a vádlott korábbi felmentése ellenére kétségbe vonja a panaszos ártatlanságát, és a nemzeti bíróságok sem helyesbítették illetve jóváhagyták a miniszter jogsértő indoklását, ezért a Bíróság az Egyezmény 6. cikkének (2) cikkének sérelmét állapította meg, és a panaszos számára 15.600,-Euró nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

A lefoglalt dolgokban okozott károk tekintetében a Bíróság megállapította, hogy a dolgok lefoglalása jogszerű volt. Felhívta azonban a figyelmet arra, hogy ésszerű mértéket kell tartani az alkalmazott módszer és a cél között, egyaránt eleget téve az általános közérdek és az egyén tulajdonhoz való joga védelmének. Igaz, hogy az 1. sz. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke nem ad jogot a felmentett személynek arra, hogy kártérítést kapjon a büntetőeljárás során lefoglalt tulajdonának sérülése miatt, ugyanakkor a hatóságnak meg kell tenni az ésszerű intézkedéseket megőrzésükért, különösen azzal, hogy a tárgyak állapotát lefoglaláskor és visszaadáskor rögzíti.

A Bíróság szerint a hiányzó vagy megrongálódott lefoglalt tárgyakra vonatkozó bizonyítás az igazságszolgáltatást terheli, hiszen a tárgyak megőrzéséért a lefoglalás időtartama alatt az igazságszolgáltatási szervezet és nem a lefoglalást követően több mint 7 évvel felmentett kérelmező felelt. Mivel az igazságszolgáltatási szervezet semmilyen magyarázattal nem szolgáltat a lefoglalt tárgyak eltűnésével és megrongálódásával kapcsolatban, a keletkezett kár az ő terhére esik, ezért a kártérítési igény elutasítása sérti az 1. sz. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét.

3. Sean Clift Egyesült Királyság elleni ügye (7.205/07 sz. ügy)⁵

A panaszost 1994 áprilisában ítélték súlyos bűncselekményekért, többek között emberölés kísérletéért 18 év szabadságvesztésre. A panaszos 2002 márciusában vált feltételes szabadságra bocsátásra jogosulttá, melyre az illetékes bizottság javaslatot is tett. Az akkor hatályos jogszabályok szerint a 15 vagy több éves határozott idejű szabadságvesztésre ítélték idő feltételes szabadságra bocsátásához a bizottság ajánlásán kívül az államtitkár jóváhagyása is szükséges volt, ugyanakkor a 15 évnél kevesebb határozott idejű szabadságvesztésre és az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték feltételes szabadságra bocsátásához az államtitkár jóváhagyása nélkül is elegendő volt a bizottság ajánlása. A panaszos ügyében az államtitkár elutasította a bizottság javaslatát azzal, hogy feltételes szabadságra bocsátása a közbiztonságot veszélyeztetné. A panaszost végül 2004 márciusában helyezték feltételesen szabadlábra, amikor az államtitkár a bizottság ismételt javaslatát jóváhagyta.

A panaszos időközben az államtitkár 2002-es határozata ellen bírósághoz fordult. A panaszos keresetét mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság, végül 2006-ban a Lordok Háza is elutasította. A Lordok Háza úgy találta, hogy az eltérő bánásmód nem a panaszos „helyzetéből” eredt, így nem ütközik az Egyezmény hátrányos megkülönböztetést tiltó rendelkezésébe.

A panaszos azt sérelmezte, hogy feltételes szabadságra bocsátásának a bizottság ajánlása ellenére történő elutasítása az Egyezmény 5. cikkére tekintettel sérti az Egyezmény 14. cikkében biztosított, a 15 évnél rövidebb határozott idejű szabadságvesztésre illetve az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítétekkel egyenlő bánásmódhoz fűződő jogát.

A Bíróság hangsúlyozta, hogy a megkülönböztetés tilalma az Egyezmény 14. cikke szerint nem korlátozódik a személyes (veleszületett, természettől adott) tulajdonságokon alapuló megkülönböztetésre. A Bíróság esetjogában a „más helyzet” tág értelmezését adta. A Bíróság korábban megállapította, hogy az elítéltek feltételes szabadságra bocsátása esetén megvalósuló eltérő bánásmód nem jelent „más helyzetet”, amennyiben az eltérő bánásmód alapja a bűncselekmény súlyossága volt, azonban a panaszos nem az elkövetett bűncselekmény súlyosságán alapuló eltérő bánásmódra hivatkozik, hanem a 15 évnél hosszabb, határozott idejű szabadságvesztésre ítélt helyzetén alapuló megkülönböztetésre. A Bíróság szerint ez megfelel a 14. cikkben hivatkozott „más helyzet” fogalmának.

A Bíróság megállapította, hogy az elítélt feltételes szabadságra bocsátása elutasításának célja nem az elítélt további büntetése, hanem a közbiztonság védelme. A szabadon bocsátás kockázatának felmérésekor azonban nem lehet különbséget tenni a 15 évnél hosszabb vagy rövidebb szabadságvesztésre, illetve az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték között, a kockázat felmérése minden elítélt esetében ugyanolyan módszert kíván. A panaszos tehát a 15 évnél rövidebb, határozott időtartamra illetve az életfogytig tartó szabadságvesztésre elítéltekhez hasonló helyzetben volt.

A Bíróság szerint a hasonló helyzetben lévő elítéltek közötti ilyen megkülönböztetés akkor fogadható el, ha az a közbiztonságot szolgálja. A határozott idejű szabadságvesztés kiszabása azt sugallja, hogy a panaszos szabadon bocsátása kisebb, és nem nagyobb kockázatot jelent a közbiztonságra, mintha életfogytig tartó szabadságvesztést szabtak volna ki. Nehéz magyarázatot találni egy olyan rendszerre, melyben a 15 évnél hosszabb határozott idejű szabadságvesztésre elítéltek szigorúbb feltételekkel bocsáthatók feltételes szabadságra, mint az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték. Az Egyesült Királyság kormányzata arra sem tudott magyarázattal szolgálni, hogy az államtitkár jóváhagyása bizonyos elítéltek feltételes szabadságra bocsátásához miként járul hozzá a közbiztonság védelméhez.

⁵ Az ítélet 2010. október 13-án vált véglegessé.

A Bíróság szerint a feltételes szabadságra bocsátás ilyen rendszere nem igazolható, ezért megállapította, hogy az Egyezmény 14. cikkét az Egyezmény 5. cikkében biztosított jog tekintetében megsértették, és a panaszos részére 10.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

4. Mazen Dadouch Málta elleni ügye (38816/07. sz. ügy)⁶

A panaszos Damaszkuszban született és Máltán él; máltai állampolgárságot 1993-ban szerzett egy máltai állampolgárral való házasságkötése révén. A házasságot érvénytelenítették, de a panaszos megtartotta máltai állampolgárságát.

A panaszos 2003 júliusában Moszkvában feleségül vett egy orosz állampolgárt; 2004 júliusában kérelmet nyújtott be az Állami Nyilvántartó Hivatal, hogy az ő házasságát Máltán is nyilvántartásba vegyék. Annak ellenére, hogy a panaszos bemutatta máltai személyazonosító igazolványát és egy máltai útlevelet, az Állami Nyilvántartó ismételt az követelte, hogy a panaszos csatoljon egy olyan levelet az Állampolgársági Hivataltól, amely igazolja, hogy ő máltai állampolgár. Azon meggyőződése ellenére, hogy e kérésnek a hazai jogszabályok szerint nincs jogi alapja, a panaszos kérte a Hivataltól e levél kibocsátását, de kérelmét elutasították. A Jegyzői Határozatok Felülvizsgálatának Bírósága 2005. május 31-én kötelezte az Állami Nyilvántartó igazgatóját a házasság nyilvántartásba vételére, mivel a panaszos csatolta az eredeti házasságlevelet oroszul, valamint annak ügyvédje által hitelesített angol nyelvű fordítását. A Fellebbviteli Bíróság e határozatot 2006. április 5-én visszavonta. Az utóbbi, miközben kifejezte kétségeit azzal kapcsolatban, hogy a Bíróság Jegyzői Határozatok Felülvizsgálatának Bíróságának volt-e egyáltalán a jelen ügyben hatásköre, megállapította, hogy a máltai útlevél nem feltétlenül bizonyítja az állampolgárságot.

A panaszos eljárást indított a Polgári Bíróság előtt annak alkotmányos hatáskörében, azt sérelmezve, hogy a házasságkötés nyilvántartásba vételének megtagadása megsértette a magánélethez való jogát. A Kormány érintett minisztere által benyújtott bizonyítékokból kitűnt, hogy az „állampolgársági levél” követelménye nem egy törvény vagy törvényes intézkedés, hanem egy belső szabályozás eredménye. A bíróság 2006. október 10-én a kérelmet elutasította, és a perköltség megfizetésére a panaszost kötelezte. Úgy ítélte meg, hogy az Egyezmény 8. cikkét nem sértették meg, mert az Állami Nyilvántartó igazgatója az nem utasította el kategorikusan házasság nyilvántartásba vételét, hanem csupán megfelelő okiratokat kért. A panaszos fellebbezést nyújtott be az Alkotmánybírósághoz is, amely 2007. március 9-én úgy találta, hogy a magánélethez való jog nem sérült.

Az eljárás során egy minden kormányzati hivatal által alkalmazandó körlevelet adtak ki arról, hogy a máltai útlevelek elfogadhatók az állampolgárság igazolásaként. Az Állampolgársági Hivatal vezetője 2006. május 2-án megerősítette, hogy a panaszos máltai állampolgár. A házasságot 2006. november 13-án vették nyilvántartásba, a panaszos által eredetileg benyújtott dokumentumok alapján.

A panaszos különösen az Egyezmény 8. cikkére hivatkozással azt sérelmezte, hogy házassága nyilvántartásba vételének 28 hónapig tartó elmulasztása a máltai hatóságok részéről megsértette a magánélethez való jogát.

A Bíróság megállapította, hogy egy házasság nyilvántartásba vétele, lévén egy egyén polgári jogállásának elismerése, az Egyezmény 8. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik. Így a panaszos házassága nyilvántartásba vételének több, mint 28 hónapos késedelmével egyértelműen hatással volt az ő magánéletére (az ilyen dokumentáció hiányoznak teszi a bizonyos kérelmek

⁶ Az ítélet 2010. október 20-án vált véglegessé.

elintézését mint például az ok a szociális vagy az adókedvezmények alkalmazását, hosszabbá és összetettebbé, ha nem egyenesen lehetetlenné teszi). Az ilyen beavatkozás sérti az Egyezmény 8. cikkét, kivéve, ha igazolható, hogy az " a törvény összhangban" áll, törvényes célt követ, és "szükséges egy demokratikus társadalomban" annak érdekében, hogy az érintett célt, illetve célok elérjék. A Bíróságnak jelentős kétségei voltak, hogy vajon a vonatkozó jogszabály kielégítette-e a megfelelő pontosság és előreláthatóság követelményeinek, de nem találta szükségesnek e kérdés meg el kell eldöntését. Kész volt elfogadni a máltai kormányzat azon állítását, miszerint a házasság nyilvántartásba vételének nemzeti szabályozása a visszaélések megelőzésének és mások jogai védelmének törvényes célját követi. A Bíróság legfőbb feladata annak megítélése volt, hogy a beavatkozás "szükséges-e egy demokratikus társadalomban".

A Bíróság megállapította, hogy eltekintve attól a kérdéstől, hogy vajon a benyújtott dokumentumok által a kérelmező teljesítette formai követelményeknek, a kormányzat nem adott elő olyan okot, amely igazolta volna a panaszos házassága nyilvántartásba vételének több mint két évig tartó megtagadásának szükségességét. Még ha feltételezzük is, hogy a házasságkötés maga további ellenőrzést igényelt volna, akkor is gyorsabban lehetett volna tenni ezt.

A Bíróság a panaszos állampolgárságának igazolása tekintetében is azon a véleményen volt, hogy érvényes máltai útlevél birtokosa lévén a panaszos máltai állampolgársága mellett vélelem szólt. Ha a hatóságok úgy vélték, hogy talán már lemondott máltai állampolgárságáról, inkább az ő kötelességük lett volna, hogy egy megfelelő időtartamon belül ellenőrizzék az ügyet az illetékes szervezeti egységnél, ahelyett, hogy egy érvényes máltai útlevél jogosultjától követeljék, hogy bizonyítsa: máltai állampolgárságát megtartotta. A Bíróság azt is észlelte, hogy a panaszos egy ilyen követelmény bizonytalan jogi alapja ellenére megpróbált szerezni egy állampolgársági levelet, de annak kiállítását a hatóságok megtagadták. Így, a Bíróság elutasította a kormányzat azon érvelését, hogy a késedelem oka a panaszos azon döntése volt, hogy különböző eljárásokat indított, és megjegyezte, hogy a kormányzat maga is elismerte, hogy az eljárás szükségtelenül elhúzódott.

A fentiekre tekintettel az adott körülmények között a házasság nyilvántartásba vételének több mint két évig tartó megtagadása aránytalan beavatkozás volt a panaszos magánélethez való jogába, ami megsértette az Egyezmény 8. cikkét, ezért a Bíróság a panaszos javára 3.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

5. Lawrence Gatt Málta elleni ügye (28211/08. sz. ügy)⁷

A panaszos ellen kábítószer-kereskedelem alapos gyanújával büntetőeljárás indult, amelynek keretében 2001. augusztusában óvadékot nyújtott. Az óvadéki feltételek szerint 23.300,-Euro összegű személyes biztosítékot és a lakóhelye elhagyásának korlátozását vállalta. Egy bejelentést követően, amely szerint a panaszost a lakhelyelhagyási tilalom alá eső órákban látták Vallettában, a Büntető Bíróság visszavonta az óvadékot, és elrendelte a panaszos újbóli letartóztatását és a biztosíték érvényesítését. Mivel a panaszos nem tudott fizetni, a Btk. 585. és 586. cikke alapján eljárást indítottak ellene, és 2006. júliusában a biztosíték összegét 11,50,-Euros napi tétel alapulvételével kétezer nap (vagyis több mint öt év és hat hónap) elzárásra változtatták.

A panaszos alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, amelyet végül 2008. februárjában másodfokon is elutasítottak. Az Alkotmánybíróság úgy találta, hogy a fogva tartás volt alapja

⁷ Az ítélet 2010. október 27-én vált véglegessé.

az Európai Emberi Jogi Egyezmény 5. cikk (1) b) pontja (azaz, a törvény által előírt hogy kötelezettség teljesítésének biztosítása) szerint törvényes alappal bírt, és a panaszos a következmények teljes tudatában fogadta el az óvadéki feltételeket.

A panaszos különösen az Egyezmény 5. cikkére és a 4. sz. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozással azt állította, hogy az óvadéki feltételek megsértése miatt meg nem fizetett biztosíték elzárásra való átváltoztatása túlzott és aránytalan jogkövetkezmény volt. Hangsúlyozta, hogy a Btk. vonatkozó rendelkezései szerint az elzárás leghosszabb időtartama nincs meghatározva, és nem részesülhetett a jó magaviseletére tekintettel a szabadon bocsátás kedvezményében.

Az nem volt vitás, hogy a panaszos fogvatartása, amelyet a hazai bíróságok a máltai Btk. 585. és 586. cikke alapján rendelt el, törvényes volt. A Bíróság azonban úgy ítélte meg, hogy panaszostól, aki közel öt évig – feltehetően anélkül, hogy képes lett volna magát eltartani – a szigorú óvadék feltételek alatt állt, életszerűtlen lett volna elvárni, hogy eleget tegyen a bírósági végzésnek, és a vonatkozó kötelezettségét teljesítse, és hogy fogvatartása az adott körülmények között, különösen figyelembe véve annak időtartamát, aránytalan volt. Különösen, hogy a máltai jog és annak alkalmazása az panaszos esetében hiányos volt, két szempontból: nem tett különbséget az óvadék elsődleges céljával (azaz a tárgyaláson való megjelenéssel) kapcsolatos óvadéki feltételek és az egyéb olyan kevésbé súlyos természetű megfontolásokkal kapcsolatos óvadéki feltételek (mint például a kijárási tilalom) megsértése között, továbbá nem alkalmazott a fogvatartás tartama tekintetében egy felső határt és nem értékelte annak arányosságát. Így nem sikerült megtalálni az egyensúlyt a jelentőségét a kérdéses kötelezettség teljesítésének egy demokratikus társadalomban való biztosításához fűződő érdek és a szabadsághoz való jog között.

A fenteikre tekintettel a Bíróság megállapította, hogy az Egyezmény 5. cikkének (1) bekezdését megsértették. A panaszos nemvagyoni kártérítés iránti igénye tekintetében elhalasztotta a döntést, mindazonáltal - tekintettel arra, hogy panaszos az 5. cikk (1) bekezdésének nyilvánvaló megsértésével 2006 júliusa óta őrizetben van – javasolta Máltának, hogy fontolja meg a panaszos azonnali szabadlábra helyezését.

A Legfelsőbb Bíróság emberi jogi vonatkozású ítéletei

Büntető ügyszak

Bfv.III.1.065/2010/2.

A Be. 416. § (1) bekezdésének g) pontja szerint ugyanis felülvizsgálati ok az, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának a Magyar Köztársaság alávetette magát. Az iratokból megállapítható (és magából az indítványból is kitűnik), hogy a terhelt ügyében nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv ilyen megállapítást nem tett, tehát a felülvizsgálati ok egyik törvényi feltétele hiányzik.

Bkf.I.1.092/2010/2.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága már több határozatában hangsúlyozta: azt a kérdést, hogy az előzetes letartóztatás hossza ésszerű-e, nem lehet elvontan megítélni, ezt minden esetben az ügy speciális vonásainak a figyelembe vételével kell eldönteni. A hosszú időn át tartó kényszerintézkedés fenntartását az a közérdek indokolhatja, ami nagyobb súllyal esik latba,

mint a személyi szabadság sérthetlenségének a követelménye (pl. Bárkányi Magyarország elleni ügye).

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.IV.21.230/2010/4.

A nem vitatott tényekből levont feltételezés a cselekvő személy motivációjára csupán a szerző következtetése, amely sajtó-helyreigazításra nem ad alapot.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Legfelsőbb Bíróság Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Darák Péter, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Legfelsőbb Bíróság hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.